

Rode Cirkel

Deel 13 over Aziz Dijkstra de Puzzelman

Eerste druk © 2023 Marc Pierar

Cover: © Ptries van Dokkum

ISBN: 978-94-64-920-222

Uitgeverij bravenewbooks.nl Amsterdam

www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Rode Cirkel

Marc Pierar

“Principes zijn er om hoog te houden, niet om te grabbel te gooien”

Prelude

Amsterdam, maandag 5 april 2060, 00.47 uur, het uiterst exclusieve en exorbitant dure hotel Guilford tegenover de oostkant van het Centraal Station aan de andere kant van de gracht. In een beveiligingsruimte onder in het hotel gaat een stil alarm af: een inbreker op de bovenste verdieping! Op monitoren zijn beelden te zien van een man met een bivakmuts die tamelijk houterig door een gang sluipt. Hij draagt een opgerold touw gekruist over zijn linker-schouder en rechterheup. Twee beveiligers hollen weg naar buiten, een wapen in hun hand. De achtergebleven beveiligers hebben blijkbaar contact met hen, want ze vertellen hen waar de inbreker is en wat die doet. De inbreker krijgt de deur van een suite open en sluipt naar binnen. Een beveiligers tikt snel een code in op een computerscherm, een andere beveiligers doet hetzelfde op een tweede computerscherm. Op een andere monitor kunnen ze nu ook in de suite kijken. In de zeer ruime, spaarzaam verlichte suite zien ze een persoonlijke lijfwacht van de gast bij een kast staan. De lijfwacht ziet de inbreker en wil zijn wapen trekken. Te laat, de inbreker gooit een mes en treft de lijfwacht dodelijk in de borst. De inbreker wil verder sluipen, maar een andere lijfwacht komt in beeld. De inbreker ziet de lijfwacht, de lijfwacht hem niet. De inbreker schrikt duidelijk zichtbaar van de tweede lijfwacht en sluipt snel weg. Door een uitwijkende beweging kan de inbreker voorkomen dat hij een grote vaas omstoot. De inbreker loopt snel de suite uit, weer op een tamelijk houterige manier, loopt snel door de gang en gaat een trappenhal in. Hij pakt het touw van zijn schouders, schiet de haak aan het touw in het betonnen plafond, laat het touw naar beneden vallen tussen de trappen en glijdt langs het touw helemaal naar beneden naar de parkeergarage onder het hotel. De beveiligers zien op hun schermen de inbreker de parkeergarage in hollen, een hoek omslaan en ... hij is verdwenen! Verbluft kijken de beveiligers naar de monitoren. Waar is die inbreker gebleven?

Over een paar dagen gaan Amsterdam en de rest van de wereld getuige zijn van een werkelijk episch gevecht tussen David en Goliath. En ook deze keer gaat David genoeg hebben aan één steen, één welgemikte steen ...

Ontbijten met de Familie Dijkstra – Di Angeli

Amsterdam, maandag 5 april 2060, 06.59 uur, een acht verdiepingen tellende woontoren aan het IJ redelijk dicht bij de westkant van het Centraal Station, bij alle Amsterdammers genoegzaam bekend als Dijkstra's woontoren. Een vrolijk zonnetje komt op in het oosten, een licht briesje streelt de stad, een wolkenloze lucht boven de stad. Nee, aan het weer zal het niet liggen vandaag. Het treinverkeer op het Centraal Station wordt drukker, de pontjes over het IJ varen reeds heen en weer. In de straten van Amsterdam zijn al auto's en fietsers te zien, trams zijn begonnen aan hun dagelijkse routes, in de verte de metro. Ook in de verte, in het zuiden, een vliegtuig in de aanvliegroute naar Schiphol. Op verschillende locaties in de stad rijden de eerste schoonmaak bots van de gemeentelijke reinigingsdienst de garages uit. In de grachten verschijnen de eerste, volledig autonoom opererende transportplafodems. In de straten rijden al soortgelijke transportbusjes rond. Samen met de plafodems zorgen zij voor de dagelijkse bevoorrading van de stad. Langzaam wordt de stad wakker op deze prachtige morgen. Amsterdam, deze kleine maar ondertussen wereldberoemde metropool met zo'n 1 miljoen inwoners, begint aan een nieuwe bladzijde in haar nu al meer dan drie decennia durende, ongeëvenaarde en nog steeds onverklaarbare succesverhaal. De stad waar de partij Amsterdam Vrije Stad met behulp van AI, Artificiële Intelligentie, een volstrekt nieuwe vorm van sociale organisatie is aangegaan. Radicaal links libertair: bepaal dat lekker zelf, gozer. En even radicaal de wet handhavend: jouw gedrag heeft consequenties, gozer. En dat met een net zo radicale opstelling naar de rest van de wereld: dat bepalen we lekker zelf, gozers. Contra-intuïtieve opvattingen van een stelletje Amsterdamse kapsoneslijers van formaat, maar tot verbazing en ongeloof van velen welhaast hypnotiserend effectieve opvattingen, want Amsterdam is hard op weg om een politieke, financiële, economische en vooral epistemische supermacht te worden. De bijnaam Athene 2.0 heeft zij niet voor niets. Niet alleen een baken van vrijheid, echte vrijheid, maar ook een zoetgevooisde lokroep naar hen die smachten naar die vrijheid. Een magneet derhalve voor geniën en creatievelingen uit alle windstreken, volkeren en culturen, al dan niet gevluht. En natuurlijk ook voor hen met meer duistere motieven, beter gezegd geld of macht. Een stad ook die vanwege al het voorgaande door sommigen tot op het bot gehaat wordt en geen poging onverlet laten deze stad te gronde te richten. En een stad waar een uitzonderlijke groep mannen en vrouwen rondloopt: de Amsterdamse politie. Onverschrokken hoeders van de stad en haar inwoners, uiterst succesvol en indien nodig genadeloos jagend op kwaadwillenden, zeker nu hij daar aan het roer staat, de Nemesis van elke crimineel die zijn pad kruist: Aziz Dijkstra, die levende legende van de Amsterdamse politie, de man die de hele wereld kent als de Puzzelman.

Ooit begonnen als junior rechercheur Moordzaken, is hij nu dan eindelijk hoofdcommissaris. Een stad, kortom, waar wel een lofzang op gemaakt *moest* worden, een eer die in '58 toeviel aan de Jamaicaans-Schotse Cyber-Reggae band RastaTraz met hun wereldhit: 'City of the free and the home of the brave', een lied met een overduidelijke knipoog naar het Amerikaanse volkslied, maar ook met een niet door iedere Amerikaan begrepen snerende ondertoon, en door veel Amsterdamse agenten geadopteerd als hun lijflied. Mussen en koolmezen zijn al druk in de weer in de vermaarde hangende tuinen op de terrassen van de oneven verdiepingen aan de oostkant van de woontoren. Er fladderen ook een paar roodborstjes rond. De over de even verdiepingen heen hangende tuinen staan al in bloei, een weelderige biotoop van planten, struiken en bloemen, heel veel bloemen, bloemen in alle kleuren van de regenboog. Het bijenvolkje gehuisvest in een stil hoekje op een terras op de 3de verdieping zoemt reeds rond in haar bloemenparadijs. Een waarlijk elysisch aandoende heuvelrug aan het water, volgens velen één van de mooiste plekjes in Amsterdam. In een paar appartementen op de verschillende verdiepingen is het licht al aan, ook in de keuken op de 1ste verdieping. De 2de verdieping is nog in duisternis gehuld. Daar liggen in een grote, op het oosten uitkijkende slaapkamer een man en een vrouw te slapen, beide vijftig jaar. Hij is blank, zij mokka-kleurig. Ze hebben lange, golvende, licht krullende haren, de zijne blond, de hare bruin, bij allebei zijn grijze haren te zien. Hij heeft een lichte baard en snor, ook daarin al wat grijze haren. Lampen in de slaapkamer gaan langzaam aan, gordijnen schuiven langzaam open. Een wandscherm springt aan, geluid uit: het nieuws op AmsterdamTube. De eerste zonnestralen vallen op het echtpaar. De klok tegen de muur springt op 07.00 uur. Een vrouwelijke computerstem laat zich horen.

“Aziz? Evangelina?”, zegt Alice zachtjes, “Tijd om op te staan.”

Aziz wordt wakker. Hij geeuwt slaperig. Hij draait zich om naar zijn rechterzijde en ziet Evangelina liggen op haar linkerzij, haar gezicht naar hem toe. Ze slaapt nog. Haar lange haren hangen deels over haar gezicht en bewegen lichtjes door haar adem, golven in een traag ritme heen en weer. Hij glimlacht vanwege de schoonheid van het tafereel. Mooier kan mijn dag niet beginnen, denkt hij. Hij strijkt haar haren weg en kijkt naar de fijne trekken van haar gezicht, het schaduwspel op haar mokka-kleurige wangen, naar haar sierlijke wenkbrauwen en wimpers, en naar haar al even sierlijke neus en lippen. Hij zucht. Mijn God, Evi, denkt hij, wat hou ik van je.

Aziz kust Evangelina zachtjes op haar wang. Blijkbaar maakt dat haar wakker, want ze opent traag haar ogen. Ze ziet Aziz en glimlacht met een nog slaperige blik. Hij kijkt in haar prachtige bruine ogen, die ogen met die dromerige blik waarin hij met alle liefde wil verdrinken. Hij kust haar opnieuw op haar wang.

Evangelina gaat op haar rug liggen. Ze strekt haar armen en rekt zich uit, kijkt even naar buiten en kijkt dan glimlachend Aziz aan: “Wat een heerlijke dag weer.”

Evangelina pakt Aziz vast en knuffelt met hem. En hij met haar.

Evangelina kust Aziz teder op zijn lippen en zegt zachtjes: “Azizke, mijn 'Gij ... daarzo', liefde van mijn leven, vader van mijn kinderen, was mijn hart maar groter.”

Aziz glimlacht slechts en kust Evangelina op haar lippen.

Ze horen hun elfjarige tweeling op de gang, die zit nu al te ravotten. Aziz en Evangelina staan op, hij schuift de slaapkamerdeur open en lopen de gang in alleen gekleed in hun nachthemd. Ze worden bijna ondersteboven gelopen door Atse die achterna wordt gezeten door Aphrodite, beide schaterlachend. Ook de tweeling is alleen gekleed in een nachthemd.

“Jongens, jongens,” lacht Aziz, “wat een energie zo vroeg op de morgen. Kom, eerst even wassen. En jullie kamers opruimen, want die zijn ongetwijfeld weer een grote bende. Hop hop.” En hij klapt kort in zijn handen.

Proestend van het lachen, pap doet weer eens streng, gaan de twee kinderen hun kamers in om die op te ruimen.

Een dik half uur later zijn ze allemaal gewassen en aangekleed. Aziz draagt een uniform, het jasje open. Onder het jasje is een wapen in een holster te zien. Hij heeft geen pet bij zich. Dat heeft Aziz nooit, hij had een pesthekel aan dat ding. Op zijn linkerarm draagt hij de jacks van de tweeling. Zoals altijd is Evangelina uiterst stijlvol en elegant gekleed. Een scherp getailleerde, mouwloze crèmekleurige jurk afgezet met een donkerroze riempje louter ter versiering, een jurk die haar slanke figuur alleen maar accentueert. Daaroverheen een kort jasje in dezelfde kleur crème. Aan haar voeten schoenen met lage hakken, ook donkerroze. En natuurlijk een handtasje, eveneens donkerroze. Dat houdt ze vast met haar linkerhand. Om haar nek een donkerroze ketting, dezelfde kleur als het riempje, om haar polsen armbanden ook in die kleur. Geen oorbellen en ringen, die draagt Evangelina nooit. Vrijwel geen make-up op haar gezicht, dat zou haar natuurlijke schoonheid alleen maar tekort doen. Wel heeft ze een werkelijk hemels ruikend parfum opgedaan. De tweeling is gekleed in hippe, veelkleurige kleding voor pubers. Alle vier hebben een smartGlove aan hun rechterhand, in die hand hun smartGlass. De twee kinderen hebben in hun linkerhand hun rugzakje met schoolbenodigdheden. Via een wenteltrap op de gang lopen ze naar de 1ste verdieping en komen zo in de grote woonkamer. Lampen en wandschermen op de 2de verdieping gaan uit, een paar platte stofzuiger bots beginnen rond te rijden.

Atse is als eerste beneden en duwt de klapdeuren naar de keuken open, klapdeuren zoals in een saloon. De ruime keuken van zo'n tien bij tien meter

heeft alles van een Amerikaanse diner, een ruimte waarin de kleuren groen en geel overheersen. Rechts tegen de muur zijn vijf tafels op een rij, ieder in een knus hoekje met twee zitbanken voor ieder twee personen, parallel aan de vijf tafels is een toog met barkrukken. Net zoals in een echte diner. Links is een grote deur naar de gang. Tegen de muur tegenover de klapdeuren is over de hele lengte een keukenblad met twee grote kookeilanden en een grote bakplaat. Boven het keukenblad zijn ramen op het zuiden, ook over de gehele lengte, die een fraai uitzicht op de straat beneden bieden. Onder het keukenblad kasten, drie ovens, twee grote vaatwassers en vier magnetrons. Tegen de muur tegenover de gangdeur staat een grote, brede koelkast en een paar brede en hoge keukenkasten. Daar hangt ook een groot wandscherm. In het midden van de keuken staan drie grote keukentafels, aan de meest rechte staan een stuk of zes stoelen. Boven de tafels hangen aan het plafond rekken met daarin potten en pannen. Op de keukentafels staan een paar messenblokken en rekjes met kruiden, heel veel kruiden.

Nana en Ndaye Mbeki zijn al op en zitten te ontbijten aan de achterste diner-table. Hun oudste dochter Doshe zit bij hen een kopje thee te drinken. Ze zit naast Ndaye. Nana en Ndaye zijn een paar jaar geleden met pensioen gegaan en wonen samen met Doshe op de 3de verdieping in een riantte woning met terras. Gratis en voor niks. Omdat in de ogen van Aziz en Evangelina deze twee oudjes hun huur 'betalen' met gezelligheid. En dat is veel meer waard dan een geldelijke huur. Doshe is nu in dienst als huishoudster. Nana doet nog wel alle tuinen, ook de kruidentuin op hun terras op de 3de, want hij kan gewoonweg niet van die tuinen afblijven. Geen wonder, ze zijn dan ook zijn geesteskind. En omdat niemand de magische groene vingers van Nana kan evenaren, ook niet tuinhulp Jaime en de twee tuinbots die nu al het fysieke werk doen.

Doshe staat op. Aziz, Evangelina en de tweeling geven eerst de drie leden van de familie Mbeki een kus en een dikke knuffel, en gaan dan zitten aan de middelste diner-table die Doshe al voor hen gedekt had. Zoals gebruikelijk zitten Atse en Aphrodite tegen de wand. Aziz zit naast Aphrodite en Evangelina naast Atse. Hun smartGlasses liggen voor hen op tafel. Doshe komt bij hun tafel staan.

“Deze prachtige dag begint met een heerlijk ontbijt”, glimlacht Doshe, “Dus allemaal een roerei met kokosmelk, tomaat en paddestoel?”

“Yes!”, zegt Atse en balt zijn vuisten.

“Dan ga ik dat meteen voor jullie klaarmaken”, lacht Doshe en loopt naar een kookeiland.

Aziz, Evangelina en de tweeling beginnen te eten.

Op het wandscherm is Nieuwsflits van AmsterdamTube te zien, korte repo's met tekst, afbeeldingen en beelden die kort maar krachtig doorlopend het laatste nieuws weergeven. Het geluid staat zachtjes en is net goed te verstaan

... Iets over een inbraak in Guilford, dat dure hotel aan de oostkant van het Centraal Station. Er zou een dode zijn gevallen bij de inbraak, een lijfwacht van naar het schijnt een vrij belangrijk iemand, maar uit privacy-overwegingen geeft Guilford geen details en vooral geen namen vrij ... Bij een demonstratie gisteravond op Schiphol zijn de politie en de marechaussee bekogeld met voorwerpen. Een groot aantal demonstranten is aangehouden, sommige bepaald niet zachtzinnig. De demonstranten protesteerden tegen de uitzetting van een aantal vluchtelingen uit Tsjaad. Naar verluidt weigerden de vluchtelingen niet alleen vrouwen een hand te geven, maar gedroegen ze zich ook ronduit abject naar medewerkers van de dienst Immigratie. Hoofdofficier van Justitie Delaye heeft persoonlijk opdracht gegeven hen per direct terug te sturen naar Tsjaad toen hem dit ter ore kwam. Groen Amsterdam heeft al aangekondigd hierover vragen te gaan stellen in de raad ... Nog een item over Schiphol. Afgelopen vrijdag kwam een advocaat uit Qatar met zijn familie op een toeristenvisum aan, een advocaat betrokken bij rechtszaken voortkomend uit die beruchte laatste zaak van Tanja Djurofski, de nu gepensioneerde BC'er van Zeden. In opdracht van hoofdofficier Delaye is de familie de toegang tot Nederland en met name Amsterdam ontzegd. De ambassadeur van Qatar wilde hierover gistermiddag zijn beklag doen bij burgemeester Goldberg, maar die heeft hem onmiddellijk de deur gewezen. Dergelijk tuig heeft niets te zoeken in onze stad, zo zou de burgemeester hem woedend hebben toegebeten, aldus een hardnekkig gerucht ... Ook de Amerikaanse filmploeg komt weer voorbij. Die is bezig een zaak van hoofdcommissaris Dijkstra uit '55 te verfilmen, toen was hij nog commissaris, die zaak tijdens Sail '55, die zaak die uiteindelijk bleek te gaan om een poging tot diefstal van nota bene De Nachtwacht van Rembrandt. Blijkens interviews op straat vinden Amsterdammers het maar niks. Die Amerikanen hebben soms een hele straat nodig, man, een paar dagen lang zelfs. Kun je verdorie niet eens fatsoenlijk je eigen huis in en uit, zeg. En die gozer die de Puzzelman speelt, heeft niet eens lang haar, man. Weten die Amerikanen eigenlijk wel hoe onze Puzzelman er uitziet? ... De sanering bij de Amsterdamse politie houdt de gemoederen ook nog steeds bezig, vooral in politieke kringen. Eigenlijk alleen maar in politieke kringen, want de gewone Amsterdammer interesseert het allemaal niet zo. Volgens hoofdcommissaris Dijkstra hebben afdelingen zoals HR geen toegevoegde waarde meer en zijn dus overbodig geworden. Gelijk heeft ie, onze Puzzelman, dat vindt de gewone Amsterdammer, zo blijkt elke keer weer uit opiniepeilingen. De populariteit van de Puzzelman bij de bevolking is al jaren onverminderd hoog. In de meest recente opiniepeiling naar de betrouwbaarheid en geloofwaardigheid van openbare functionarissen staat de Puzzelman ook dit jaar weer op de eerste plaats, nu met zo'n 75 procent van de stemmen, en burgemeester Goldberg staat weer tweede, zij heeft iets meer dan 20 procent. In peilingen zonder de

Puzzelman staat de burgemeester wel op eerste plaats. Met zo'n 60 procent van de stemmen. Allemaal tekenen dat Amsterdam Vrije Stad en haar boegbeelden mateloos populair zijn bij de bevolking. Dit tot groot ongenoegen van de oppositie ... De andere linkse partijen in de raad hebben met verontwaardiging gereageerd op het besluit van het stadsbestuur om geen toestemming te verlenen voor een demonstratie eind deze maand tegen het sociale beleid van het stadsbestuur. Volgens Van Tongeren van Nieuw Links is dit het zoveelste bewijs dat Amsterdam Vrije Stad kritische tegengeluiden wil smoren, iets wat door Amsterdam Vrije Stad met hoongelach is ontvangen. Loco-burgemeester Lopez heeft Van Tongeren erop gewezen dat die demonstraties veel te vaak uitmonden in rellen. Zolang partijen als Nieuw Links hun eigen mensen niet in de hand hebben en niet willen betalen voor de aangerichte schade, zal het bestuur geen toestemming geven. Blijkens opiniepeilingen staat het overgrote deel van de bevolking achter dit besluit ... De beurskoers van Spider Fabric blijft maar stijgen tot nieuwe recordhoogten. Drie promovendi aan de UvA bedachten een nieuwe en vooral spotgoedkope manier om supersterke en superlichte synthetische spinnendraden te maken. De draden kunnen in vrijwel elke vorm geweven worden, niet alleen tot kabels maar vooral tot platte en stevige, vrijwel ondoordringbare panelen. En dat is perfect materiaal om in de ruimte te gebruiken. Hun bedrijfje is in twee jaar marktleider geworden, de drie promovendi zijn nu multi-miljardair. Niet de minsten zijn hun klanten: NASA, ESA, de Russen, de Chinezen. Dit alles tot groot genoegen van het stadsbestuur, want zij bezit een kwart van de aandelen verkregen twee jaar geleden voor een opstartinvestering van een miljoen euro. Die investering blijkt nu miljarden waard te zijn. En het maakt de stad Amsterdam opeens tot een zeer belangrijke speler in de ruimtevaartindustrie. Zoals gebruikelijk zal het stadsbestuur een deel van die winst uitkeren aan vooral arme Amsterdammers. Details daarover volgen nog, zo heeft de Stopera meegedeeld ... De jaarlijkse Hi-Tech expo begint vandaag, een evenement dat wereldwijd enorm in de belangstelling staat, omdat producenten een kijkje in hun keuken geven. En vooral: welke producten zij aan het ontwikkelen zijn. Dit jaar vindt de expo plaats in Amsterdam, in de RAI. Burgemeester Goldberg zal de expo officieel openen ... De expositie in het Stedelijk Museum over de Nieuwe Amsterdamse School is een dermate groot succes dat de directie heeft besloten de expositie met twee weken te verlengen. De Nieuwe Amsterdamse School is ontstaan halverwege de jaren veertig en heeft stormenderhand de internationale kunstwereld veroverd, beroemd vanwege haar volstrekt nieuwe designstijl die niet alleen userinterfaces heeft veranderd, maar vooral een enorme impact op architectuur heeft gehad. Hotel Guilford in Amsterdam is daarvan een voorbeeld ... Nationaal nieuws. Koningin Amalia heeft een lichte longontsteking opgelopen. Bij paleis Noordeinde worden veel bloemen en beterschapskaarten bezorgd ...

Burgemeester Goldberg had gisteren haar dag niet. Eerst had zij dat gesprek met de ambassadeur van Qatar, een paar uur later is zij woedend weggelopen uit het overleg hier in de Stopera van de vier grote steden met Den Haag over het Randstedelijk Project. Dit project is een initiatief van de vier burgemeesters om de Amsterdamse filosofie te vertalen naar de andere drie grote steden. Volgens burgemeester Goldberg begrijpt ambtelijk Den Haag helemaal niets van de politieke, bestuurlijke en vooral financiële implicaties van het project ... Burgemeester Goldberg heeft recht van spreken, dat moet zelfs Jan Hartog erkennen, de minister van Financiën. Gisteren is bekend geworden dat de stad Amsterdam ook dit jaar weer substantieel meer geld afdraagt aan Den Haag dan is afgesproken. Wij zijn de kwaadsten niet, zo zou de burgemeester tegen Hartog hebben gezegd. Dit weekend zijn door het ministerie van Sociale Zaken & Werk de laatste werkeloosheidscijfers gepubliceerd. Ook hier heeft burgemeester Goldberg recht van spreken, want in Amsterdam is de werkeloosheid substantieel lager dan in de andere grote steden, staat de teller nu net boven de dertig procent, toch al gauw de helft van die in andere steden waar ook ter wereld. Het afwijkende beleid van de stad Amsterdam werpt blijkbaar toch haar vruchten af, de voornaamste reden waarom de andere drie grote steden met Amsterdam aan tafel willen gaan zitten ... In Rotterdam is een netwerk van drugshandelaren opgerold. Daar zaten niet alleen medewerkers van Europoort en de douane in, maar ook rechercheurs en zelfs een officier van Justitie en een rechter. Dat laatste heeft voor enorm politiek tumult in Den Haag gezorgd, want de betrokken rechter is een oom van de minister van Justitie & Veiligheid ... Internationaal nieuws. Amsterdance, de razend populaire Urban Beat band uit Amsterdam West, staat al twintig weken nummer 1 in Amerika, Japan en in diverse Europese landen met hun nieuwste hit 'Chill, dude, chill'. Drie jongens en een meisje uit West, alle vier negentien jaar, zijn al twee jaar de sensatie in de internationale muziekwereld, scoren hit na hit. De muziek van deze Michelangelo's uit West zoals hun bijnaam luidt, is een rücksichtslose mix van ritmes en melodielijnen uit de grote hoeveelheid culturen die Amsterdam vandaag de dag rijk is. Hun stomende beats en kolkende melodielijnen hebben de dance-scene voor altijd veranderd. Ze zijn op wereldtournee en zijn eergisteren aangekomen in Teheran. Daarover zo nog meer. Morgen vertrekken zij naar Japan ... Na jaren soebatten wordt volgende week bij de UN in New York eindelijk het UNIPLEA-verdrag getekend. UNIPLEA is de afkorting van United Nations InterPlanetary Law Enforcement Agency, in de volksmond de Ruimtepolitie genoemd. Nu steeds meer burgers in de Ruimte werken, is daar een politie nodig, niet een leger, ja, is het zelfs tijd om de Ruimte onder de UN te gaan laten vallen. De drie grootmachten konden niet langer deze eis van met name EU-landen negeren. Door slim diplomatiek opereren van Frankrijk komt het hoofdkantoor van UNIPLEA in Kourou in

Frans Guyana. In de wandelgangen van de UN wordt met lof gesproken over burgemeester Goldberg, officieus vrijwel zeker het belangrijkste lid van de EU-delegatie, omdat zij bereid was het gewicht van de stad Amsterdam in de schaal te leggen. Nu Amsterdam zo'n belangrijke rol is gaan spelen in de ruimtevaart, dient de Amsterdamse stem gehoord te worden ... De verkiezingen in de VS lijken volgens de peilingen een nek-aan-nek race te worden. In november nemen Bridges en Stevens het op tegen de uitdagers Yankovich en Zimbaldi. De regeerperiode van Bridges en Stevens is omgeven door corruptieschandalen, Yankovich en Zimbaldi willen integriteit en transparantie terugbrengen in het Witte Huis. Die boodschap lijkt steeds meer aan te slaan. De verkiezingen hebben een Amsterdams tintje, want de digitale stembussen gebruiken de software van een Amsterdams bedrijf: Solving Machines van Lev Basbatov, de Russische wiskundige die in '47 in Amsterdam is neergestreken ... Nog meer verkiezingen. In Iran heeft Reza Pervazi van de partij Vrij Iran gisteren met ruime cijfers de presidentsverkiezingen gewonnen. Pervazi heeft in de jaren dertig en begin jaren veertig bij de Amsterdamse politie gewerkt, was ook betrokken bij het verijdelen van de aanslag in '34 op toenmalig burgemeester Samuel Goldberg, de vader van de huidige burgemeester. Van Pervazi is bekend dat hij goed bevriend is met hoofdcommissaris Dijkstra en uiterst sympathiek tegenover de ideeën van Amsterdam Vrije Stad staat. En dat hij een groot liefhebber is van Belgische bieren. Pervazi had een grote verrassing op zijn overwinningfeest voor met name zijn jonge aanhangers: een optreden van Amsterdance. In het diplomatieke circuit gaat het hardnekkige gerucht dat hoofdcommissaris Dijkstra hier voor heeft gezorgd ... Het weer vandaag en de rest van de week zal iedereen tevreden stemmen: doorlopend zon, een aangename temperatuur, een lichte wind, geen regen. Ideaal lenteweer ... En de serie begint weer bij de inbraak in Guilford.

Doshe komt naar de middelste diner-table gelopen met een grote pan met daarin een roerei verdeelt in vier stukken. Ze legt op ieder bord een stuk.

“Gaan jullie vandaag nog leuke dingen doen op school?”, vraagt Evangelina aan de tweeling. Die schudden hun hoofd.

“School is saai”, zegt Atse.

“Nou, Atske”, glimlacht Aziz, “jij en Affie zullen toch echt de hele rit moeten uitzitten. En volgend schooljaar gaan jullie naar de middelbare school. En daarna misschien wel naar de universiteit. Dus je bent er voorlopig nog niet van af.”

Atse haalt zijn schouders op: “Ik ga liever bij die Amerikanen kijken. Die met die movieStream bezig zijn. Over ons. Bij ons op school.”

“Ik vind die movieStream stom”, zegt Aphrodite een beetje bozig, “Die man die pap speelt, heeft niet eens lang haar. En die twee kinderen die ons spelen ook niet.”

Atse zit driftig te knikken: “Vrijdag waren ze bij ons op het schoolplein aan het opnemen, die dagmerrie die pap toen had. Daar klopte helemaal niks van. Echt een hele stomme movieStream.”

Aphrodite maakt een wegwerpgebaar: “Ik zei tegen die regisseur dat dat lange haar van pap en ons heel erg belangrijk is. Omdat wij daardoor dingen 'zien'. Zegt die stomme motherfucker: waar bemoei je je mee?”

Aziz en Evangelina schieten in de lach, zij zegt: “Affie, lieverd, let eens op je woorden.”

Aphrodite schudt haar hoofd, lijkt nogal pissig te zijn: “Zo'n stomme vent? Wat weet die er nou van, mam? ... En pap loopt ook vaak te schelden. Op de Tubes zelfs. En daar zeg je nooit wat van.”

Aziz krijgt de slappe lach, Evangelina moet ook verschrikkelijk lachen.

“Papa is een verloren zaak, lieverd, die krijg ik nooit meer goede manieren aangeleerd. Bij jullie twee heb ik nog hoop.”

Aziz schiet weer in de lach, tranen lopen over z'n wangen, de tweeling zit te schateren en de familie Mbeki zit ook te lachen.

Evangelina zegt: “Ik heb begrepen van de producers van die movieStream dat ze ons vieren willen uitnodigen voor de wereldwijde premiere van die movieStream. Hier in Amsterdam. Interesse?”

Atse en Aphrodite schudden hun hoofd, Atse zegt: “Daar is geen zak aan, dat is saai.”

Aziz grinnikt: “Veel kinderen zouden maar wat graag gaan.”

Atse haalt zijn schouders op: “Dan gaan zij maar.”

Aziz schiet weer in de lach, Evangelina moet ook erg lachen, net zoals de leden van de familie Mbeki.

“Jij bent al een echte Amsterdamse kapsoneslijer aan het worden, niet?”, lacht Aziz.

“Ikke wel”, zegt Atse met een grote grijns.

Opnieuw schieten Aziz, Evangelina en de familie Mbeki in de lach. Aphrodite zit te schateren, buigt zich dan naar voren en doet een high-five met haar broertje.

“Ben je klaar voor je spreekbeurt? Niet nerveus?”, vraagt Aziz aan Aphrodite.

Aphrodite haalt haar schouders op met een blik alsof het allemaal niks voorstelt: “Eitje.”

Aziz krijgt weer de slappe lach, Evangelina moet ook erg lachen: “Godskolere, zeg, nog zo'n kapsoneslijer.”

Atse is ook in de lach geschoten. Aphrodite beseft nu ook het grappige aan haar reactie en begint weer te schateren. De familie Mbeki moet ook erg lachen.

Aziz schudt lacherig zijn hoofd en zegt tegen Evangelina: “Wat een praatjes hebben die twee gekregen. En dat taalgebruik? Waar onderweg zijn die twee

zulke kapsoneslijers geworden, zeg. Mij is helemaal niks opgevallen.” Evangelina steekt lacherig quasi-afwerend haar handen op: “Ik zweer je, ik weet van niks ... Dit is zo'n puberding, vrees ik.”

De volwassenen schieten opnieuw in de lach.

“Ik doe het over onze tuinen”, zegt Aphrodite, “Ik heb opnames en afbeeldingen die niemand anders heeft. Van Nana. Van de bijen. Dus iedereen luistert. En ik weet meer over onze tuinen dan zij kunnen vragen ... Eitje.” En ze haalt weer haar schouders op.

“Waarom pak je dan niet een moeilijk onderwerp?”, vraagt Aziz, “Dan is het voor jou ook spannender.”

Aphrodite schudt haar hoofd: “Je kunt toch niet hoger dan een 10 krijgen.”

En opnieuw schiet Aziz in de lach. Die dondersteen had hem te pakken. Aphrodite en spreekbeurten? Eitje. Opnames, afbeeldingen, grafieken, verbindend praatje met een kop en een staart, klaar. Tussen neus en lippen door. En een 10, zo goed als altijd. Overduidelijk geërfd van haar moeder, die beheerste ook de Kunst van het Uitleggen zoals Aziz het met een schertsende bewondering omschreef.

Aziz geeft Aphrodite plagerig een schouderduwtje: “Meid, wat heb jij een zwaar leven, zeg ... Poeh poeh ... Nou nou.”

Aphrodite proest, pap weer met zijn grapjes, de rest moet ook erg lachen.

Rond kwart over acht ziet Aziz een ledje op zijn smartGlass knipperen: hij heeft een bericht ontvangen. Hij zet zijn smartGlass op en ziet een bericht van Yoko: ze staat beneden met een auto.

“Yoko is er, jongens”, zegt Aziz, “Tassen en jassen pakken.”

Evangelina en de tweeling zetten hun smartGlass op. Doshe geeft Atse en Aphrodite een lunchbox, fruit en een pakje met melk. De twee kinderen doen alles in hun rugzakje. Dan trekken de twee kinderen hun jack aan en daarna doen ze het rugzakje om. Ze nemen alle vier afscheid van de familie Mbeki met opnieuw een dikke kus en een even dikke knuffel, en lopen dan de keuken uit de gang in naar de voordeur.

Atse en Aphrodite hollen naar de brede voordeur en trekken hem open. Ze lopen met z'n allen naar buiten waar zowel links als rechts een brede, gebogen trap naar de grote hal op de begane grond is. Terwijl ze op de rechter trap naar beneden lopen, komen van achterin de hal drie jonge mannen aangelopen: studenten die ergens boven in de woontoren wonen. Die zijn met de lift achterin de hal naar beneden gekomen en lopen ook naar de grote glazen voordeur. De drie jonge mannen groeten hen vriendelijk, zij groeten vriendelijk terug.

Atse is als eerste bij de voordeur en trekt hem open. Ze lopen met z'n zevenen naar buiten. Daar staat Yoko Saito, nu medior onderzoeker, leunend tegen een grote auto te wachten genietend van het zonnetje en van het lichte briesje dat aan komt waaien over het IJ. Ook Yoko is in uniform, dat is ze

altijd. Ook zij draagt geen pet. Bij Aziz' aantreden als hoofdcommissaris in '57 is Yoko diens adjudant geworden. Overal waar Aziz gaat als hoofdcommissaris, daar gaat ook Yoko.

Yoko glimlacht wanneer ze Aziz en de anderen ziet en gaat rechtop staan: "Goedemorgen, hoofdcommissaris, mevrouw Di Angeli. En jullie ook, jongens."

Aziz en Evangelina groeten Yoko.

De tweeling holt op Yoko af en omhelst haar.

Zo formeel als Yoko is in haar omgang met volwassenen zoals Aziz en Evangelina, zo informeel is ze met de tweeling. Yoko doet ook vaak mee met de computerspelletjes van de tweeling en dan hebben ze alle drie veel plezier. Vooral omdat Yoko de tweeling altijd verslaat. Terwijl de tweeling echt wel goed is in die spelletjes. Aziz heeft daar wel eens naar staan kijken, Yoko die met de tweeling zit mee te spelen. En dan zie je een heel andere kant van Yoko, maakt ze grappjes en zo, dat de tweeling er helemaal niks van kan, moet je natuurlijk net tegen de tweeling zeggen, die wil meteen een rematch, en dan hebben ze alle drie de grootste lol. Alsof die drie 'vriendjes' zijn. Aziz vindt die andere kant van Yoko erg grappig, juist omdat ze tegen hem altijd zo formeel is, de voorkomendheid zelve. Rare jongens die Japaners, denkt Aziz dan.

Iedereen stapt in, Yoko linksvoor. Ze geeft de bestemming op: eerst naar de Spinoza basisschool aan de Prinsengracht en daarna naar het hoofdkantoor van de Amsterdamse politie in de IJ-toren aan de Piet Heinkade. De auto rijdt langzaam naar de hoek van de woontoren, draait de straat op en voegt zich in het nog spaarzame verkeer.

It's raining Yanks

Amsterdam, maandag 5 april 2060, 08.41 uur, de IJ-toren aan de Piet Heinkade, het hoofdbureau van de Amsterdamse politie. Door de grondige renovatie van het gebouw nu twee jaar geleden en de even grondige sanering van verschillende afdelingen en diensten is veel inpandige ruimte vrijgekomen. Afdelingen en diensten zijn nu gehuisvest in ruim opgezette, weelderige kantoorruimten met veel planten en gezellige hoekjes. Werkplekken bestaan uit een comfortabele stoel en een sierlijk vormgegeven tafel met daarop een scherm en ook een toetsenbord, sommige zaken sterven nu eenmaal langzaam uit. Elke werkplek heeft ook wat kantoorartikelen, soms zijn pen en papier toch handiger. Nergens zijn kabels te zien, alles is draadloos. Werkplekken zijn mobiel en ook magnetisch, kunnen dus aan elkaar geklikt worden om zo tijdelijke werkeilanden te vormen. Op alle verdiepingen zijn minimaal vier vergaderruimtes met wandscherm en vergadertafel. Her en der zijn kantoren. Alleen voor BC'ers, hoofden en commissarissen, al het andere management is zo goed als weg. Bij elk kantoor staat minimaal één fauteuil naast de deur. Vrijwel nergens in het gebouw staan nog kasten. Alle verdiepingen hebben op de west- en oostvleugel op z'n minst twee wandschermen waarop doorlopend het nieuws te zien is. En elke verdieping kent minimaal vier drankhoeken met veel keuzemogelijkheden. Het groen van de planten, de zachte, aardkleurige pasteltinten van de vloeren, muren en het meubilair en niet te vergeten het licht van alle lampen stralen samen soberheid en warmte uit. Dit alles geldt ook voor de hal op de begane grond en voor de kantine en de media-zaal op de 1ste verdieping. Nergens oogt het gebouw aan de binnenkant luxueus, eerder ingetogen en sereen. Dat zeiden bezoekers wel eens, dat het gebouw zo'n rustgevend effect had op ze. Niet in het minst omdat het stil is in het gebouw. Je hoort wel mensen praten en lachen, maar dat zijn slechts flarden geluid die af en toe de stilte doorbreken, even heen en weer klateren tussen de muren en dan wegsterven. Maar al die rust is bedrieglijk, is de rust van een zachtjes zoemende machine die op vol vermogen draait en met een absurd hoog rendement: de Amsterdamse politie.

Op de 18de verdieping lopen Aziz, Evangelina en Yoko de westvleugel op naar Joan, de PA van Aziz. Zij zit vlak voor de deur van Aziz' zeer ruime kantoor op de kop van de afdeling over de volle breedte van het gebouw. Drie wanden bestaan alleen uit ramen en bieden een panoramisch uitzicht op de stad en het IJ. In de verte in het westen zijn het Centraal Station en de woontoren te zien. Het kantoor van Evangelina, ook zeer ruim, is links naast het zijne. Evangelina heeft geen PA. Evangelina ziet daar niet de noodzaak van. En ze kan altijd terugvallen op Joan mocht dat nodig zijn. Verder zijn er op de westvleugel nog twee kantoren. Daar zitten twee hoofden van de afde-

ling Communicatie & Organisatie die Evangelina bestiert. Haar andere hoofden zitten op de verdieping waar de betreffende dienst is gevestigd, diensten zoals IT, het AI-Lab, Financiën, Facilitair Management en de medische staf. Zijzelf houdt zich voornamelijk bezig met de wijze waarop de werkzaamheden van de Amsterdamse politie zijn georganiseerd of dienen te worden georganiseerd. Of in plat Amsterdams: zij is de regelneef van de tent. De rest van de vleugel bestaat uit tamelijk grote vergaderruimtes. Op de westvleugel is geen kantoortuin. Die ruimte wordt in beslag genomen door een groot aantal plantenbakken en een riante zithoek. De oostvleugel bestaat alleen uit vergaderruimtes plus op de kop over de gehele breedte van het gebouw een grote ontvangstruimte in de stijl van een Grand Café. Ook de oostvleugel heeft geen kantoortuin, ook daar wordt die ruimte in beslag genomen door plantenbakken en een zithoek.

De deur van Aziz' kantoor staat open, een paar mensen lopen net naar binnen: commissarissen. Joan zit nog op haar werkplek. Aziz, Evangelina en Yoko groeten Joan, die groet glimlachend terug, en lopen naar binnen. Ze groeten de aanwezigen in zijn kantoor, negen in totaal, die groeten terug. Aziz en Evangelina gaan op hun vaste plek zitten aan de grote, ronde tafel die plaats biedt aan twaalf man, zij rechts van hem. Yoko pakt een stoel en gaat schuin achter Aziz zitten. Aziz schenkt heet water in een glas en geeft dat aan Evangelina. Die doet er zelf een theebuiltje in. Dan schenkt Aziz koffie in twee bekers en geeft er eentje aan Yoko, die drinkt haar koffie zwart. In de andere beker, die is voor hem, doet hij melk en suiker. Joan komt als laatste binnen, doet de deur dicht en gaat links van Aziz zitten. Joan veegt de agenda naar het grote wandscherm tegen de muur. Aziz schenkt heet water in een glas en geeft dat aan Joan.

“Remington?”, zegt Joan, “Volg vergadering.”

“Genoteerd”, zegt een mannelijke computerstem.

Wie is eigenlijk die Remington naar wie je je computerstem hebt vernoemd, vroeg Aziz eens aan Joan. Die typemachine van vroeger, had Joan lachend gezegd, dat vond zij wel een toepasselijke naam voor haar computerstem. Aziz moest verschrikkelijk lachen toen hij dat hoorde. Zo'n beetje iedereen noemde namelijk zijn stem naar een man of een vrouw, een echte dan wel een fictieve. Maar hij begreep Joan wel. Een typemachine was ook bedoeld om zaken vast te leggen. Aziz vond het vooral erg grappig.

Aziz was enorm onder de indruk van Remington als PA, als AI-PA. Zoals Ada in de loop der jaren min of meer een AI-versie van hem was geworden, van zijn manier van kijken naar 'de dingen en hun loop', zo was Remington een AI-versie van Joan geworden, van haar manier van kijken. En zo'n AI-versie zegt best wel veel, maakt heel veel dingen duidelijk. Niet alleen over de persoon van wie het de versie is, maar ook en misschien wel vooral over

jou. Omdat je geconfronteerd wordt met een volstrekt andere manier van kijken en met dingen omgaan, dat je allerlei 'gaten' ziet of 'misconcepties' in je eigen denken en doen. Dat had Aziz dus ook. Wat PA-werk betrof dan. Joan was nu eenmaal verschrikkelijk goed als PA, dus die AI-versie van haar, die Remington, was ook verschrikkelijk goed, in ieder geval stukken beter dan hij en Ada.

En vanaf '42 begon Aziz ook gebruik te maken van Remington, maar dan via Ada. Die optie hadden computerstemmen al vanaf het begin, dat de ene stem een andere stem een welbepaalde opdracht kon geven, maar vrijwel niemand maakte er gebruik van, niet in het minst omdat vrijwel niemand niet eens de moeite nam om de handleiding van die stemmen door te nemen. Aziz liet Ada haar werk als zijn PA uitbesteden aan die Remington, daar kwam het eigenlijk op neer. En dat werkte verdomd goed, daar was Aziz zeer over te spreken. En vertelde dat ook eens tegen Evangelina, begin '48. En die 'zag' onmiddellijk de volgende stap.

Evangelina beseftte dat dit idee korpsbreed uitgerold moest worden, dat iedere agent gebruik moest kunnen maken van die Remington. Dat dit de efficiency, effectiviteit en rendement van het korps drastisch zou kunnen verbeteren. Maar ze beseftte nog iets. Hetzelfde kun je doen met de computerstemmen van de BC'ers, met Ada, Sahib en Billy en zo. Dat je als agent via je computerstem onder de motorkap toegang hebt tot de computerstemmen van alle BC'ers. Dan komt de expertise van de BC'ers, althans hun AI-versie, in jouw handen. Dan zou het oplossend vermogen van een agent drastisch moeten toenemen. En wat als je ook de computerstemmen van agenten met elkaar laat 'praten'? Da's eigenlijk best wel logisch wanneer je samen aan een zaak werkt. En al dat 'gepraat' tussen die stemmen kun je laten 'managen' door die Remington. Op de achtergrond dan, want een agent praat alleen met z'n eigen stem. En dan daar 'overheen' haar computerstem Skinner, de AI-regelneef, om het zo te zeggen, de stem die alles tactisch aanstuurde.

En dat idee ging Evangelina dus implementeren. Eerst bij Speciale Zaken, die afdeling waarvan iedereen zich afvroeg waarom alles daar zo soepel verliep. En met zoveel succes. Geen wonder. Het PA-werk van iedere agent van Speciale Zaken werd feitelijk door die Remington gedaan, door die AI-versie van Joan. En voor het oplossen van zaken werden Ada en de computerstemmen van de andere BC'ers gebruikt. En Skinner 'organiseerde' dat allemaal. En dat allemaal impliciet. Indirect. Via de computerstem van een agent. En dat pakte verbazingwekkend goed uit, daar stonden Aziz en Evangelina best wel een beetje versted van zo goed. Dus vanaf '57 is Evangelina bezig dit idee uit te rollen naar de rest van het korps, dat korps waarvan iedereen zegt dat alles er zo soepel verloopt. Tja. Zoals Aziz wel eens zegt: je begrijpt het pas wanneer je weet waar je naar staat te kijken.

Iedereen staarde zich blind op dat ene principe: bepaal dat lekker zelf, agent. Want dat was gewoonweg absurd, zo kon een politie toch niet functioneren? Kom zeg. En vrijwel niemand zag of wilde zien wat de computerstem van die agent nu eigenlijk deed: de AI-versies van Evangelina, Joan en de BC'ers gebruiken terwijl die agent bezig was met het zelf te bepalen. En dat scheelt echt wel een slok op een borrel, een enorme slok zelfs. Agenten vonden het in ieder geval prachtig. Administratief werk? Doet je computerstem voor je. Rapporten en documenten opstellen, planningen maken, al die flauwekul? Doet je computerstem voor je. Oftewel: saai werk? Laat dat maar door die computerstem doen, dat idee. Kun jij je met het echte werk bezig houden: recherche. En bij dat werk maak je gebruik van BC-expertise. Impliciet. Via die computerstem van je. Maar ja, BC-expertise? Dat betekent dus ook dat je sneller resultaat boekt, een beter resultaat boekt. Dus je verdient ook meer punten ... En dus meer geld. Begrijp je? Je moet het ook weer niet mooier maken dan het is.

Er waren genoeg mensen in de lokale en ook nationale politiek die daar schande over spraken, die vonden de salarissen en inkomens van Amsterdamse agenten absurd hoog, want minimaal het dubbele van wat agenten bij andere korpsen kregen. Aziz reageerde altijd smalend op dat commentaar. Die andere korpsen betalen gewoon te weinig, zei hij, veel te weinig. Dat vonden de politievakbonden natuurlijk ook, die vonden het prachtig wat Aziz en Evangelina deden. Nou ja, ze werden links ingehaald door die twee. Zo stonden Aziz en Evangelina er bijvoorbeeld op dat agenten medezeggenschap hadden in strategische discussies. Want dat paste perfect in hun filosofie: bepaal dat lekker zelf, agent. Wat wil een vakbond nog meer? Aziz had dan ook nooit problemen met de vakbonden, integendeel. Ook omdat hij ze vaak raadpleegde, ook actief betrokken bij reorganisaties. Want het gaat wel om mijn mensen, zei Aziz dan.

Natuurlijk, de Amsterdamse politie stelde ook veel hogere eisen aan haar agenten, je kwam daar echt niet makkelijk binnen. En eenmaal binnen moest je wel laten zien dat je je geld waard was, dat je wat kon, dat je resultaten boekte, zichtbare resultaten. Maar je kreeg wel het allerbeste spul om mee te werken, dat wel, die computerstemmen bijvoorbeeld, dus agenten boekten die resultaten echt wel. Die gingen dan ook met veel plezier naar hun werk, veel en veel meer dan hun collega's bij andere korpsen, dat bleek elke keer weer uit onderzoek.

En reken maar dat de tegenstanders van Aziz en Evangelina in de lokale en nationale politiek en bij andere korpsen en diensten zich mateloos ergerden aan die twee. En dan vooral aan hun succes. Want al die criticasters hadden werkelijk geen poot om op te staan. Het korps stond internationaal bekend als het beste korps ter wereld, cijfers lieten dat ook heel duidelijk zien. Van vakbonden ging je echt geen kwaad woord horen over die twee. En van de

bevolking al helemaal niet. En dat het budget van het korps zo hoog was? Hoger dan dat van de korpsen van de andere drie grote steden samen? Ga maar eens protesteren tegen een korps dat grote criminelen, rijke criminelen, letterlijk helemaal kaal plukt. Da's best wel een beetje raar, niet, zo'n protest? Want ja, dat was ook een reden waarom het korps internationaal op de 1e plaats stond: het korps was ontegenzeggelijk een duur korps, maar het leverde ook belachelijk veel op. En keek je naar de verhouding van kosten en baten en zo, dan bleek dat het korps absurd rendabel was. Al die kosten werden dubbel en dwars terug verdiend, meer zelfs. Dat was onder Dennis al zo, Dennis van Santen, de vorige hoofdcommissaris. Aziz ging er sinds '57 alleen een tandje overheen.

Evangalina kreeg die criticasters wel eens over de vloer, haar evenknieën bij andere korpsen, mensen met een meer traditionele opvatting over werken bij de politie, laten we het maar zo omschrijven. En die gaf ze dan vaak ook een rondleiding, liet hen zien hoe de Amsterdamse politie in de praktijk werkte, tot op het niveau van een agent. Dat ze dat externe volk gewoon met een agent liet praten. En dat waren hilarische taferelen, werkelijk waar, dan zag je monden openvallen. Want ja, een agent die zijn werk helemaal zelf kon inrichten? Vlakaf zei dat het zonder teamleiders en zo ook stukken beter liep? Want kijk maar naar zijn resultaten? En dat hij soms alleen maar wat rondhing, kletsend met collega's of wat rondstruinde op de TheNextNet, wachtend op de resultaten van zijn computerstem? En dat al die punten hem zoveel extra geld opleverden? Dat hij dat ook erg prettig vond? En dat alles in geuren en kleuren met een grote glimlach op z'n gezicht? Dan stond dat externe volk werkelijk versted. Die zagen en hoorden iets wat letterlijk hun bevattingsvermogen te boven ging, daar was hun brein domweg te klein voor. Geen leidinggevende structuren? Wat rondhangen? Veel extra punten verdienen en zo extra geld krijgen? Wat is dit? Tja ... Maar je kunt ook anders naar die agent kijken. En dan zie je een agent die eigenlijk alleen nog maar bezig is met z'n core-business, om het zo te zeggen: recherchewerk. Met behulp van BC-expertise en BC-hulpmiddelen. Dus die krijgt meer boven tafel. Ook grotere dingen. Dingen ook met meer impact. Die agent wordt een soort van BC-light. En dat vindt zo'n agent echt wel leuk, hoor, echt wel. Natuurlijk ook vanwege al die extra punten en dus geld, maar toch. Agenten willen best wel een hele goede rechercheur worden en blijven. Want dan kunnen ze doen waarvoor ze bij de politie zijn gegaan: boeven vangen. Zo simpel is het echt wel: boeven willen vangen, vooral grote, dat ook echt willen. De trap van boven naar beneden willen schoonvegen. Nou, nu mag je dat. En je krijgt de beste middelen om dat voor mekaar te krijgen. Met dito salarissen en werkomgeving. Onder leiding van die rechtlijnige Puzzelman, laten we dat ook niet vergeten. Geloof me, dat trekt een bepaald slag agenten aan, dat was al zo toen Aziz nog BC'er was en hij mensen nodig had

voor z'n team. Moet jij eens kijken wat er dan gebeurt. Nou, dat was dus te zien bij de Amsterdamse politie: een BC-team van Aziz maar dan op het niveau van het hele korps. Tenminste wanneer je begreep waar je nou werkelijk naar stond te kijken.

En dat laatste, dat deed dat externe volk dus niet, dat was wel duidelijk. Die begonnen ook altijd over procedures en protocollen en zo, bevoegdheden en verantwoordelijkheden, dat soort zaken. En dat Evangelina dan min of meer schouderophalend zei: dat doen de computerstemmen, met name die van de BC'ers. En dan zag je dat volk meteen technisch knock-out gaan, dan ging het licht uit. Want ja, aan de ene kant horen dat je al jouw dierbare procedures en zo zijn uitbesteed aan computerstemmen, alsof ze niet echt van belang zijn? En in dezelfde zin de term BC'er horen vallen, een term die ze echt wel kennen? En Evangelina vertelt die absurde tegenspraak tussen neus en lippen door? Alsof het allemaal de normaalste zaak van de wereld was? Zoals Aziz zou zeggen: what the fuck? Tja. Een 'baasje' hoort ook niet elke dag dat zijn collega's in Amsterdam zijn werk overbodig hebben gemaakt. Struktureel, fundamenteel, integraal. Niet vanwege financiële redenen of zo, nee, vanwege fundamentele redenen. En het draait blijkbaar als een tielier. Een 'baasje' zijnde en dat te horen krijgen? Dan is de grond echt wel even onder je voeten weg. Denk je altijd heel belangrijk te zijn, blij je feitelijk een enorm remmende factor te zijn. Vind zo'n extern 'baasje' echt niet leuk om te horen, zeker weten, want de reactie van dat externe volk sprak vaak boekdelen. Evangelina en Amsterdamse agenten moesten dan soms echt moeite doen om niet in de lach te schieten.

“Oké, commissarissen van de Ronde Tafel,” grinnikt Aziz, “tijd voor het saaiste onderdeel van ons werk: onze tweewekelijkse vergadering.”

Iedereen lacht.

“Ik heb vijf agendapunten: de sanering van HR, Sail, die Amerikaanse filmploeg, onze performance en bezoekers. Eerst die laatste, dat is in mijn ogen eigenlijk de belangrijkste. Morgen en overmorgen komen er weer kinderen van een paar Amsterdamse basisscholen bij ons kijken. Laten we er een mooie dag van maken voor die kids, want die bezoeken zijn een hele goede PR voor ons. Die kids kijken enorm tegen ons op, tegen de Amsterdamse politie. Wij vangen de boeven, de echte boeven, weet je wel. Dat vinden ze icy, om het zo te zeggen. En ze vinden het prachtig om met een commissaris te spreken. En onze technologie van het AI-Lab en Deep Scan intrigeert ze mateloos. Alsof ze in een echte movieStream rondlopen. FED vinden ze ook erg interessant, heb ik gemerkt. Blijkbaar spreekt het tot de verbeelding van die kids dat we achter de grote jongens met de centen aangaan. En het wapendepot is natuurlijk ook altijd prijs. Mijn punt is dit. Die kinderen vind ik onze belangrijkste bezoekers dus die moeten we in de watten leggen. Dat

ze 's avonds thuis wat te vertellen hebben. Hou daar rekening mee in je agenda, wil je? Doe ik ook. Die kids willen allemaal de Puzzelman zien. Nou, da's een kleine moeite voor me. Oké? ... O ja, hou ze wel weg van de 13de, dat die HR-medewerkers daar niet kunnen lopen kloten met die kids. Geef dat door aan de mensen die die kids hier rondleiden.”

Iedereen knikt, het merendeel met een glimlach.

“Dan onze performance. Evangelina? Jij wilde dit op de agenda hebben?”

Evangelina knikt: “Ja.”

Evangelina staat op en loopt naar het grote wandscherm en gaat ernaast staan. Een paar commissarissen draait zich om. Evangelina veegt iets in haar zicht naar het wandscherm. Op het wandscherm verschijnt grafieken, lijnen met scores in de tijd van diensten, afdelingen en districten. Ze wijst naar het scherm.

“Dit zijn de performance gegevens vanaf januari vorig jaar tot en met maart jongstleden. Die staan ook in de bijlage van de agenda van vandaag. Ik hoop dat jullie mijn begeleidend memo ook hebben gelezen. Zoals jullie kunnen zien, zijn alle lijnen stijgend. Voor alle afdelingen, diensten en districten. Wel minder dan ik had gehoopt, maar ruim boven de ondergrens. Opmerkelijk is het volgende.”

Evangelina 'trekt' met haar linker- en rechterwijsvinger de grafieken op het wandscherm uit elkaar. De vloeiende lijnen vertonen nu hier en daar uiterst smalle diepe dalen, sommige zijn groen, andere zijn rood. Evangelina wijst naar de met rood aangegeven dalen.

“Zoals ik in dat memo ook al aangaf: er zijn her en der deze korte periodes waarin de gemiddelde score van agenten niet lager is, maar wel het aantal scores. In gewoon Nederlands: alsof agenten een tijdje minder gewerkt hebben, steeds hooguit een uur, alsof ze niets hebben zitten te doen. Ik bedoel letterlijk niets doen, ze lijken alleen maar te zitten. Alsof er haperingen zijn, verstoringen. Iets dergelijks. Bij hen. Dat zie ik nu al maanden ... Voor de zekerheid heb ik ook verder terug gekeken, tot vanaf '55. Ook daar zie ik die haperingen ... Ik kan veel van die haperingen niet verklaren. Lunches, korte pauzes, dat soort dingen, die kan ik nog wel plaatsen, dat zijn die groene dalen. Maar degene die ik met rood heb aangegeven, daar begrijp ik niets van. Het heeft namelijk niets met onze systemen te maken en het is ook niet aan tijdstippen of aan specifieke diensten, afdelingen of districten gebonden. Het is ook niet zo schokkend en zeker niet significant. Maar toch. Ik vind het gewoon raar ... Wellicht dat jullie een verklaring hebben? Een idee? Iets? Wat dan ook?”

Evangelina gaat weer zitten.

Commissaris Tarisai Chipere van FED, Financiële en Economische Delicten, steekt haar hand op: “Ik heb wel een verklaring, denk ik, in ieder geval voor FED.” Ze draait haar hoofd naar Aziz.

“Ik heb dat memo gelezen ... Wij van FED zijn nogal van de analyse. Dus ik heb dit weekend die gegevens eens zitten te bestuderen, althans het FED gedeelte. Tot op medewerker-niveau en tijdstippen. En ik zag die met rood aangegeven haperingen. Maar van wie dan en wanneer dan? Omdat ik het niet kon rijmen met de werkinstelling van mijn mensen ... Weet je, Aziz? Er zit me al een tijdje iets dwars ... Simpel gesteld? ... Laat ik het maar vlakaf zeggen ... Dat volk van HR loopt te zieken ... Die zitten aan allerlei agenten te trekken, vooral agenten die bij een vakbond zitten, en houden die zo van hun werk af. En niet zo'n beetje ook. Want als mijn geheugen me niet in de steek laat, was ik bij twee van die zogenaamde haperingen aanwezig. Omdat ik de namen van die twee medewerkers herken. En de twee tijdstippen. Omdat ik toen iemand van HR moest sommeren de afdeling te verlaten. Hoe zit dat dan met die haperingen waar ik *niet* bij aanwezig was, begrijp je? En ik kan me ook nog andere momenten herinneren, maar daar weet ik niet meer van wanneer precies, daar laat mijn geheugen me in de steek. Behalve dan dat ze er waren, *dat* weet ik wel.”

Aziz ziet andere commissarissen knikken, lijken de observatie van Tarisai te beamen.

“Dat zijn de laatste stuiptrekkingen, Tarisai”, zegt Aziz, “Ik heb dit al vaker gehoord tijdens mijn rondbanjeren, niet alleen hier in de IJ-toren maar ook in de districtskantoren en op de wijkbureau's. Dat commissarissen en agenten hun misnoegen hierover uiten naar mij. Wat ik dan tegen hen zeg, zeg ik nu ook tegen jullie: we moeten nog even op onze tanden bijten. Dat HR-volk is allemaal op weg naar de uitgang. Eind juli zijn ze allemaal weg. Niet alleen de Stopera, maar ook de vakbonden zijn akkoord gegaan met de sanering van HR. En de Amsterdamse bevolking staat er ook achter. Maar ik begrijp je zorg en ergernis. We kunnen niet toestaan dat hun gekloot een negatieve invloed heeft op onze gemoedsrust, laat staan op onze resultaten.”

Aziz keert zich naar Evangelina: “Dat gesodemierter moet per direct stoppen. Ik wil dat vanaf morgen iedereen van HR die agenten lastig valt, per direct wordt ontslagen. En dat commissarissen, hoofden en BC'ers die dat gesodemierter merken, de bevoegdheid krijgen om dat te doen. Dat hoeft niet via mij of jou te lopen. Stem dat even af met Ochtendwolk en M'numa, oké?”

Evangelina knikt.

Aziz krijgt een ingeving: “Kijk eens of je het volgende kunt doen. Al die haperingen? Je weet blijkbaar welke agent op welk moment haperde. Misschien stond zijn of haar streaming aan? Bekijk dan eens de streaming van die momenten. Als daar significant vaak iemand van HR op staat? Snap je? Is wel erg veel data om door te ploegen. En vakbondslid is een interessante variabele om mee te nemen. Als HR met name onze vakbondsleden lastig valt? Gaan de vakbonden niet om kunnen lachen. Want het kost hun leden tijd en dus punten. En dus geld. En met die systematiek van je kunnen we dat

verlies behoorlijk nauwkeurig uitrekenen. Begrijp je?”

Evangelina knikt peinzend: “Het is veel data, maar de analyse is op zich niet zo moeilijk om te programmeren ... Dat is niet voor morgen klaar, Aziz.”

Aziz schudt zijn hoofd: “Geen punt. Of het levert niks op of het levert extra munitie richting HR op. Eigenlijk een win-win.”

Aziz kijkt rond: “Nu we het toch over die saneringen hebben ... Besef wel, mensen, dat dit pad onherroepelijk is, dat wij niet op onze schreden zullen terugkeren. Evangelina heeft de afgelopen jaren genoeg gegevens verzameld om die saneringen te kunnen onderbouwen. De Stopera heeft die saneringen goedgekeurd en de vakbonden zijn ook akkoord gegaan. En de bevolking staat er ook achter. Dus dat is eigenlijk een gelopen race. Klaar. Daarbij, mensen, kijk eens waar we vandaag de dag staan vergeleken met zeg vijf tot tien jaar geleden. Ik word daar blij van. Jullie niet dan?”

Een aantal commissarissen knikt, sommigen grinniken.

Commissaris Douglas Breedveld van Verkeer steekt zijn hand op, hij kijkt ook rond: “Bij Verkeer werken we nu een dik jaar zonder HR en teammanagers, en sindsdien heb ik veel meer een direct contact met de werkvloer. Ik heb nog steeds vergaderingen, maar nu met de werkvloer. Ik heb de stellige indruk dat ik nu veel beter geïnformeerd ben over de stand van zaken. Omgekeerd hoor ik dat ook van de werkvloer. Die lijkt het enorm te appreciëren dat ik rondloop op de afdeling en met agenten praat, dat ik 'rondbanjer' zoals Aziz dat altijd noemt. Dat zie ik ook duidelijk terug in de medewerkertevredenheid. Nu die tussenlagen weg zijn en agenten zelf met andere agenten mogen overleggen, zelfs over afdelingen heen, lijkt het teamgevoel op mijn afdeling enorm toegenomen. Dat hoor ik ook op andere afdelingen. Dus wat mij betreft? Gewoon doorgaan op deze weg. HR hebben we helemaal niet nodig, integendeel. En ook ik kom dat HR-volk regelmatig tegen op mijn afdeling. En het is precies wat Tarisai zegt: dat volk houdt mijn mensen alleen maar van hun werk af. Ik stuur ze elke keer weg, maar die saka saka's blijven maar terugkomen. Het is gewoon irritant. Zoals een mug op een broeierige zomeravond. Je gaat er niet aan dood, maar het is verdomde irritant.”

Alle commissarissen zitten te knikken.

Aziz denkt even na: “Ik begrijp de emotie van Tarisai en jou wel. Misschien is het toch beter om er meteen paal en perk aan te stellen. En waarom wachten tot morgen wanneer ik het vandaag al kan doen ... Ik ga dadelijk even naar HR om tegen Sterre Klaassen te zeggen dat haar mensen per direct moeten ophouden met die flauwekul en dat ik anders ga ingrijpen. Ook per direct ... Die Amerikaanse filmploeg dan. Evangelina? Is daar nog iets over te melden?”

“Rob de Wolf, mijn hoofd externe communicatie, heeft vrijwel dagelijks contact met ze. De samenwerking met ons verloopt redelijk goed. Hij moet ze

alleen af en toe met beide benen op de grond zetten, dat Amsterdam niet een filmstudio is, maar een stad waar mensen wonen en werken. Die Amerikanen hebben de houding dat de stad nu zo'n beetje van hen is, met name de twee producenten van die movieStream. En volgens Rob vindt die regisseur zichzelf ook heel erg belangrijk. Moet je natuurlijk net tegen Amsterdammers zeggen. Dus Amsterdammers zijn er niet zo over te spreken, over die filmploeg. Maar daar wordt het korps niet op aangekeken.”

Evangelina begint te lachen: “Niet in het minst omdat er altijd een stel wijkagenten rondloopt bij die filmset en die producenten. Die wijzen die Amerikanen er doorlopend op dat buurtbewoners terecht klagen. En altijd in het bijzijn van die buurtbewoners, begrijp je?”

Aziz grinnikt: “Ja, dat was een geniale zet van je. Om steeds wijkagenten bij die Amerikanen te laten rondhangen met die specifieke opdracht. Wat vinden die Amerikanen er eigenlijk van? Werken hier in Amsterdam?”

“Wat ik van Rob begrepen heb, amuseren de meeste crewleden zich wel in Amsterdam, hebben ze de tijd van hun leven, zeggen ze, dus die vinden het allemaal prima. Rob heeft voor de zoveelste keer een verzoek van die regisseur gekregen voor een cameo-optreden van ons tweeën met de tweeling. En dat ook meteen weer afgewezen. Hij wordt er een beetje sacherijng van, geloof ik. Alsof die Amerikanen hem niet willen geloven. Ik zal straks die regisseur contacteren en formeel medelen dat wij onder geen enkel beding willen optreden in die movieStream. Oké? Dan is Rob hopelijk van dat gezeur af. En zo niet, dat de politie er dan passiever in gaat zitten richting die regisseur en zijn mensen. Je begrijpt me wel.”

Aziz knikt grinnikend en keert zich naar Breedveld: “Dat zaakje speelde zich af tijdens Sail '55. En zo heb ik mijn bruggetje naar Sail '60. Douglas? Is er nog wat te melden over Sail?”

Breedveld schudt zijn hoofd: “Wat Verkeer betreft, liggen de voorbereidingen op schema. De samenwerking met de organisatoren van Sail, de brandweer, de hulpdiensten en ziekenhuizen gaat uitermate vlot. Dat zal komende donderdag in het overleg met de districtscommissarissen ook nog aan bod komen.”

Breedveld keert zich naar Evangelina: “En de eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat dat vooral komt door jouw inbreng, door jouw ideeën en aanpak. Dat hoor ik ook van Stef Blokker, de commandant van de Amsterdamse brandweer. Jij hebt echt wel verstand van organiseren, dame. Petje af.”

Andere commissarissen zitten te knikken, sommige glimlachend.

Evangelina glimlacht: “Dank je, Douglas.”

Aziz kijkt rond: “Verder heb ik niks. Jullie?”

Commissaris Babar Singh van Moordzaken steekt zijn hand op: “Niets bijzonders, alleen ter informatie. Er is vannacht een inbraak geweest in hotel Guilford waarbij een dode is gevallen. Ik heb een BC'er op die zaak gezet:

Banda Okeefa.”

Aziz steekt zijn duim op: “Uitstekende keuze.”

Commissaris Theo Haasdijk van CyberCrime steekt zijn hand op: “Die inbraak in Guilford? Wij zijn gisteren gecontacteerd door het kadaster. Daar is twee keer een hacker binnengedrongen op zoek naar gegevens over dat Guilford. Rechercheur Robert Alberts is al samen met het kadaster aan het onderzoeken hoe die hacker heeft binnen kunnen dringen, want het kadaster heeft een state-of-the-art beveiliging. Die twee hacks moeten wel gerelateerd zijn aan die inbraak, dat kan geen toeval zijn.”

Aziz knikt, Babar zit ook te knikken, en zegt: “Ja, dat is te toevallig. En je keuze van Robert is uitstekend, da's een hele capabele gozer, die krijgt dat wel boven tafel.”

“Ik zal aan Robert doorgeven zijn resultaten kort te sluiten met rechercheur Okeefa,” zegt Haasdijk.

Aziz en Babar knikken weer.

Aziz zegt tegen Haasdijk: “Die Robert? Ik sprak hem vorige week nog. Tijdens mijn rondbanjeren. Die gozer heeft nog zo'n 400 punten nodig om senior te worden, begreep ik. Doe me een lol, en hem waarschijnlijk ook, en geef hem de komende tijd zaken waarmee veel punten te verdienen zullen zijn. Want wanneer hij senior is, krijgt hij meer armslag in zijn werk, meer autonomie. Volgens mij is die gozer daar wel aan toe. Oké?”

Haasdijk knikt, Evangelina glimlacht.

Dat rondbanjeren van Aziz? Dat had al vanaf de dag dat Aziz BC'er werd niet alleen als doel om op de hoogte te zijn van wat er zoal speelde binnen en buiten het korps. Nee, Aziz deed ook aan wat hij in '47 lacherig aan Evangelina omschreef als 'internal head-hunting': op zoek gaan naar capabele medewerkers, ook tijdelijke. Capabel in zijn ogen. Dat hij eigenlijk zijn eigen HR-afdeling was. Wat moet ik dan met HR, zei hij lachend tegen Evangelina. En het grappigste was nog wel dat alle BC'ers dat deden, dat was namelijk het beleid. Al vanaf '35. Dat het een taak was van BC'ers dat soort medewerkers 'op te sporen' en te melden bij HR. Vanaf '47 was het beleid dat het ook een taak was van de commissaris en hoofden van de afdeling Speciale Zaken. Oftewel van Aziz en Evangelina.

En niemand legde de link. Ook Klaassen niet. Vooral Klaassen niet. Tot aan die gedenkwaardige decemberavond in '56 waar Dennis zijn beroemde afscheidstoespraak hield en onthulde dat die hele 'Amsterdam Approach' uit de koker van Aziz kwam, van voor tot achter, van de eerste tot de laatste letter. En dat Aziz al een heel eind gevorderd was met de implementatie ervan bij het korps. Onder andere via de samenwerking van andere afdelingen en diensten met de afdeling Speciale Zaken.

Kijk, als je weet hoe te kijken, dan is het simpel. Maar da's achteraf. Wan-

neer je weet hoe te kijken. Maar stel je weet het nog niet? Wat zie je dan? Wat zag Klaassen dan? Dan zag ze dat BC'ers wel eens bij HR aankwamen met kandidaten voor een bepaalde functie of een promotie van een bepaalde agent voorstelden. En dat HR dan vrijwel geen andere mogelijkheid had dan akkoord te gaan. Als commissaris en hoofd van de afdeling Speciale Zaken deden Aziz en Evangelina dat ook. Voor functies buiten Speciale Zaken dan, want dat ging altijd via HR. Functies bij Speciale Zaken werden door Aziz en Evangelina zelf gedaan, daar was HR niet bij betrokken. Dat laatste stoorde Klaassen enorm. En er stoorde haar al zoveel aan Aziz. En aan Evangelina.

En in al haar frustratie hield ze geen seconde rekening met de mogelijkheid dat Aziz hoofdcommissaris zou kunnen worden, werkelijk geen seconde. Dat kwam zelfs niet eens bij haar op. Omdat dat in haar ogen te absurd voor woorden was. Omdat Aziz domweg niet paste in haar beeld van wat een hoofdcommissaris was. En dat klopte ook, dat klopte van voor tot achter, dat klopte echt aan alle kanten. Alleen ... wie zei dat Aziz moest voldoen aan haar beeld van wat een hoofdcommissaris was? Zoals Aziz zou zeggen: dat bepaal ik lekker zelf, Sterre. En zelfs toen begin '56 de driehoek Aziz aanwees als de opvolger van Dennis, zelfs toen dacht ze nog dat het wel goed zou komen, dat Aziz zich dan eindelijk eens zou gaan 'gedragen' als een 'echte' hoofdcommissaris. Want ja, als hoofdcommissaris moest hij wel. Toch? Pas op die gedenkwaardige avond in '56 besepte ze pas echt dat dit het einde van HR was, dat het een verloren strijd was. Toen pas 'zag' ze wat er al die jaren werkelijk aan de gang was bij de Amsterdamse politie. En ze besepte dat ze maatregelen moest gaan treffen, zo snel mogelijk ... Dus ze bedacht een plan, een achteraf gezien werkelijk infantiel plan ... Natuurlijk faalt ze ... En onthult onbedoeld zo een ander plan ...

Commissaris Ibrahim Dahmani van Narcotica steekt zijn hand op: “Die schietpartij in een loods in Oost twee maanden geleden waar rechercheurs Okeefa en Rustam bij betrokken waren? Waar die wijkagente bij omkwam? Die zes drugsdealers lijken het topje van de ijsberg te zijn. Mijn mensen hebben ontdekt dat er lijntjes lopen tot op de Zuidas. Twee namen duiken steeds op: Chisholm & Entwistle Capital en Abercrombie Investments. Tarisai, Mia en ik hebben het hier afgelopen donderdag over gehad en we gaan een rechercheur van FED, twee van Speciale Zaken en eentje van Narcotica samen een gericht onderzoek laten doen naar die twee bedrijven. Wellicht dat die nog meer flauwekul boven tafel krijgen.”

Aziz knikt grinnikend: “Goed zo. Invallen op de Zuidas? De politie pakt het grootkapitaal aan? Dan kan AlternatiefTube moeilijk over ons gaan lopen mekkeren, wat jij?”

Dahmani kan er ook wel om lachen, dan: “Mijn mensen hebben een week of

twee geleden een anonieme tip gekregen dat er een paar chemici in de stad zijn aangekomen. Een Egyptenaar en een Italiaan, beide bekend in de drugscene. We zien ook wat bewegingen in het transportwereldje. Alsof er binnenkort een grote hoeveelheid synthetische drugs op de markt gaat komen. Opmerkelijk detail is dat we lijntjes zien lopen naar de lagere regionen van de politiek hier, met name Groen Amsterdam. Ik heb een speciaal team geformeerd dat in het diepste geheim onderzoek doet naar die lijntjes.”

Aziz knikt peinzend: “Ja, dat is een goede aanpak. Houwaarts is mordicus tegen synthetische drugs. Misschien zitten er mensen binnen Groen Amsterdam aan haar stoelpoten te zagen? Laat dat team direct rapporteren aan de driehoek, want dit kan politiek een enorm explosieve zaak worden.”

Dahmani knikt: “Doe ik. En wat die tipgever betreft? Die noemde zich een vriend van de Puzzelman. Da's wel opmerkelijk, want we hebben het stellige vermoeden dat het iemand uit het criminele circuit is. Waarschijnlijk iemand die de concurrentie wil uitschakelen?”

Aziz lacht verrast: “Een vriend van mij? Heb ik nu ook al vrienden bij criminelen zitten? Het wordt hier met de dag gekker, zeg.”

Iedereen lacht.

Breedveld steekt zijn hand op: “Er is gisteravond gedoe geweest op Schiphol. Een stel demonstranten protesteerden tegen de uitzetting van die vluchtelingen die vorige week in het nieuws waren, die uit Tsjaad. Die demonstranten hebben flink wat schade aangericht en ook het verkeer behoorlijk in de soep laten lopen. De politie en ook de marechaussee zagen zich genoodzaakt pittig op te treden. Een groot aantal zit in de cel op Schiphol.”

Aziz haalt z'n schouders op: “Demonstreren is oké, anderen daarmee lastig vallen niet. Simpel. M'numa kennende gaat hij dat opgepakte volk een flinke douw verkopen. En terecht. Die demonstranten? Dat zijn zeker de 'usual suspects'?”

Breedveld grinnikt: “Ja, veel volk van het anti-autoritair front en aanhangers van Groen Amsterdam. Plus wat volk van buiten de stad. Je zou toch denken dat die ondertussen doorhebben dat je dit soort flauwekul niet moet uithalen hier in Amsterdam.”

“Je onderschat hun heilige overtuiging, Douglas”, glimlacht Evangelina, “Geloof me, die demonstranten denken allemaal dat ze het juiste doen, de wijsheid en vooral de waarheid in pacht hebben.”

Breedveld kan er wel om lachen, anderen ook. Aziz niet, die zit na te denken en keert zich dan naar commissaris Mia Hoekstra van Speciale Zaken.

“Ik heb de indruk dat sinds het overlijden van Timmers vorig jaar het front veel agressiever is. Formeer een speciaal team dat het front gaat onderzoeken. Neem contact op met hoofdofficier Delaye en officier Van der Zande en vraag hen twee juristen om in dat team op te nemen. Laat dat team er vol ingaan. Want ik heb het eigenlijk wel gehad met het front. En geef aan alle

districten door dat vanaf vandaag frontleden voor het minste of geringste meteen opgepakt moeten worden. Stuur een stuk of twintig beschermengelen de lucht in die zich alleen richten op frontleden. Dat wanneer die lopen te kloten, dat er meteen een beschermengel beschikbaar is. Stem dat ook even af met Delaye en Van der Zande. Evangelina en haar mensen doen zoals gebruikelijk de organisatorische kant. Oké?”

Hoekstra knikt.

Commissaris Nina van Belten van Zeden steekt haar hand op: “Mijn mensen hebben vorige week dinsdag invallen gedaan op de Wallen en in West. Bordelen met minderjarigen. Bleken een paar klanten te werken op de Zuidas. In tamelijk hoge functies. Eentje bij dat Abercrombie Investments. Ik heb dit al besproken met Tarisai en Mia en die hebben een paar rechercheurs toegewezen aan Zeden.”

Aziz knikt weer, nu met een beetje peinzende blik: “Ja, die Zuidas. Dat volk daar denkt nog steeds dat ze buiten schot blijven omdat ze geld en middelen hebben. En macht. Niet dus. Misschien moeten we dat volk maar eens harder gaan aanpakken? En vaker? ... Wat mij betreft, keren jullie daar alles ondersteboven ... Hou M’numa op de hoogte van jullie voortgang. Die wil heel graag schoon schip maken daar ... Wel typisch dat dat Abercrombie Investments in twee zaken opduikt, niet? Daar is iets mee aan de hand ... Heb je recent nog Tanja gesproken? Of die andere agenten?”

Nina slikt: “Ik ben eergisteren nog bij haar langs geweest. Echt waar, Aziz, het doet me gewoon pijn, nog steeds. Tanja was altijd zo'n sterke vrouw. En als je haar dan nu ziet? Pfff. Twee agenten komen volgende maand terug. Voor een dag in de week. Die andere vier zijn daar nog niet aan toe.”

Aziz knikt gelaten: “Ja, daar kan ik me wel iets bij voorstellen. Geef me een seintje wanneer die twee hier zijn. Dan ga ik even bij ze langs. Om ze een hart onder de riem te steken. Voor zover dat kan, natuurlijk.”

Nina knikt.

Aziz keert zich naar Joan: “Plan voor mij een bezoek bij Tanja, wil je? Niet volgende week, maar de week daarop.”

Joan knikt.

Commissaris Dirk-Jan Zeegers van de afdeling Deep Scan steekt zijn hand op: “Project Eye in the Street heeft een eerste versie opgeleverd en kan een pilot gaan doen. Ik heb daarover al contact opgenomen met de Stopera en het OM, vooral vanwege het privacy-aspect van de pilot. Anticiperen op misdrijven mag natuurlijk niet ten koste gaan van de gewone Amsterdammer of toerist.”

“En? Nog geen spijt dat je commissaris bent geworden? Het is wel een heel andere functie dan professor.”

Zeegers schudt zijn hoofd: “Geen seconde, Aziz. Eigenlijk doe ik hier hetzelfde als aan de UvA, maar met meer en betere middelen. En de politie is

een veel prettiger organisatie om te werken dan ik dacht. Ik bedoel ... Het is hier zo plat georganiseerd, zeg. En wat Douglas daarstraks al zei over dat teamgevoel over afdelingen heen? Dat is aan de UvA toch echt wel anders. En ik geef nog steeds les aan de UvA. Gelukkig als gastdocent dus ik heb geen last van al die andere flauwekul daar.”

Iedereen zit te glimlachen.

Zeegers keert zich naar Evangelina: “En ik onderschrijf wat Douglas net zei over je. Echt, dame, hoe jij hier werk organiseert? En hoe je me geholpen hebt mijn afdeling op te richten? En toen heb ik je proefschrift nog eens gelezen. Van voor naar achter.”

Zeegers maakt een gebaar om zich heen: “Dit hele gedoe bij de politie? Hoe ons werk is ingericht via AI-systemen? Hoe al die processen op elkaar ingrijpen? Procedures en zo? Die taken met punten, dat soort dingen? Al lezende realiseerde ik me dat jij dit alles 25 jaar geleden al had beschreven, alsof dat gedoe bij ons een uitvoerbare versie is van je ideeën indertijd. Ik vind dat echt bijzonder, dat je dat toen al beschreef. Eeuwig zonde hoe het wetenschappelijke wereldje indertijd op je proefschrift gereageerd heeft. Want nu zie ik je die ideeën toepassen en ... Het is echt waar wat Aziz wel eens zegt over je, dat je de beste regelneef ter wereld bent. En wat mij betreft ook de slimste. Dat wilde ik gewoon even kwijt.” En hij kijkt glimlachend Evangelina aan. Die kan er wel om lachen gezien haar brede glimlach.

“Dankjewel, Dirk-Jan.”

Dan steekt Evangelina haar hand op, ze kijkt ook naar Aziz: “Dat anti-inbraak systeem van Delphine van Rijn en haar mensen: WAAKHOND? Dat draait nu al een paar weken. Theo, Dirk-Jan en ik bekijken vrijwel dagelijks de resultaten. Die zijn zowel bemoedigend als ontluisterend. We ontdekken namelijk veel pogingen om in te breken. Ze mislukken weliswaar allemaal, maar het aantal, zeg. Alsof we constant onder vuur liggen. Ik stel voor een team te formeren met mensen van CyberCrime, Deep Scan en een paar studenten van Delphine dat gericht al die inbraken gaat onderzoeken. Wellicht moet Robert ook in dat team komen? En misschien moeten we ook contact opnemen met de ESS, met Joyce. Want volgens WAAKHOND worden veel pogingen gedaan door geheime diensten, met name Amerikaanse.”

Aziz knikt: “Goed voorstel, op alle punten. Wel opmerkelijk dat vooral die Amerikanen bij ons naar binnen willen. Van je vrienden moet je hebben.”

“Besef wel, Aziz, dat onze zwakste plek nog steeds IT is. Inbraakpogingen met hulp van binnen zijn veel moeilijker om onder controle te krijgen. En ik heb daar geen gerust gevoel bij. Een aantal systeembeheerders toont namelijk veel te veel interesse in dat systeem van Delphine. Natuurlijk ook omdat het helemaal buiten hen om gaat, maar dan nog.”

Aziz maakt een gelaten gevaar met zijn handen: “Ik begrijp je huiver. Maar we moeten eerst de sanering van HR afronden. Vooral om externe, politieke

redenen. Daarna pakken we IT aan. We kunnen niet alles tegelijk doen. Het is wat het is.”

Evangelina knikt, dan zegt ze terwijl ze rondkijkt: “Ik heb een verzoek van DutchTube gekregen. Die willen een cameraploeg laten meelopen met een team agenten tijdens een zaak. Vanaf het begin tot het eind. Het liefst een team met een BC'er. De BBC wil ook een repo komen maken. Over onze manier van werken. En NipponTube wil een repo komen maken over de geschiedenis van dit korps. Willen jullie daar allemaal eens over nadenken? Of we daaraan mee moeten doen? Mee willen doen? Alle drie zijn bepaald geen fans van Amsterdam en onze manier van werken hier. Dan kunnen we die drie verzoeken op ons volgende overleg bespreken. Joan stuurt jullie nog de details van die verzoeken. Ik ga dit komende donderdag ook voorleggen aan de districtscommissarissen.”

Iedereen knikt.

“Ik heb ook weer een groot aantal verzoeken gekregen van studenten om hun stage bij ons te mogen komen doen. Met ingang van september. Ik ga een lijst maken van al die studenten en die lijst aan jullie en de districtscommissarissen toesturen. Willen jullie daar ook eens naar kijken? En aangeven of je interesse hebt in één of meer van die studenten?”

Iedereen knikt weer.

Aziz kijkt even rond, met name naar commissarissen Maarten van Bommel van Terrorismebestrijding en Mia Hoekstra van Speciale Zaken: “Jullie hebben niets?” De twee schudden hun hoofd.

“Mooi, korte vergaderingen hou ik van. Dan zijn we klaar ... Babar? Ik wil nog iets met je bespreken. Vanwege je rol als mijn vervanger.”

Babar knikt.

Joan zegt: “Remington? Einde vergadering.”

“Genoteerd.”

Op Aziz en Babar na staat iedereen op en loopt het kantoor uit. Aziz wacht totdat iedereen zijn kantoor uit is.

“Carel gaat in september met pensioen dus ik heb een nieuwe commissaris voor district Oost nodig. Ik stel voor Banda te bevorderen tot commissaris. Wat denk je daarvan?”

Babar grinnikt: “Je bent een grote schurk, Aziz, dan ben ik m'n beste BC'er kwijt.”

Aziz glimlacht: “Maar we krijgen er een rete goeie districtscommissaris voor terug. Niet dan?”

Babar grinnikt opnieuw: “Ja, dat wel. Ik heb ook geen bezwaar, integendeel zelfs. Het lijkt me een hele goede stap voor Banda. En Oost gaat blij zijn. Veel wijkagenten daar lopen weg met haar. Wanneer wilde je haar dat gaan vertellen?”

“Ik wilde dat samen met jou doen. Dat ze ziet dat jij ook achter dit voorstel

staat. Dat ze zich niet achter jou kan verschuilen, begrijp je? Ik ken die tante een beetje. En jij ook.”

Babar schiet in de lach: “Ja, ik weet wat je bedoelt ... Volgens mij beseft Banda nog steeds niet hoe goed ze is, ook al is ze de nummer 3 op de lijst van BC'ers. Maar dat pleit eigenlijk voor haar.”

Aziz grinnikt: “Nog even en ze haalt ons tweeën in. *Dat* kunnen we natuurlijk niet hebben, dat die tante ons voorbij zou gaan op de lijst van BC'ers ... Heb ik er nog eentje voor je. Maarten heeft besloten om over te stappen naar de ESS. Met ingang van november. Begrijp ik wel van Maarten. Is ook in ons voordeel, want dan hebben we daar de zoveelste gelijkgestemde ziel zitten. Dus hebben we een nieuwe commissaris nodig bij Terrorismebestrijding. Ik wil Greg commissaris maken van die afdeling, Greg Santini.”

Babar knikt peinzend: “Ja, dat is ook een hele goede keuze, eigenlijk ook wel de meest logische. Greg kennende? Die zit helemaal op onze golflengte. Greg zeker kan dat boeltje daar wel opschudden, die kent die afdeling als z'n eigen broekzak. En het is een BC'er, dat is ook ...”

Babar begint te lachen: “Dat zijn twee BC'ers die commissaris worden. Is dat een nieuwe functievereiste voor commissaris? Dat je BC'er moet zijn?”

Aziz schudt grinnikend zijn hoofd: “Nee, dat niet. Maar die BC'ers komen wel uit een verdomd goede kweekvijver. Wat jij?”

Babar knikt glimlachend: “Werken bij de Amsterdamse politie wordt echt een feestje zo. Voor ons dan, niet voor de criminelen.”

“Evangelina heeft dit weekend voor beide functies een rapport opgesteld, een profiel zoals zij en ik het zien. Dat rapport is bedoeld als begin van de onderhandeling met Banda dan wel Greg. Met al mijn kaarten op tafel. Wil je die twee rapporten ook eens lezen? Wellicht heb jij nog toevoegingen, opmerkingen, veranderingen, wat dan ook. Zoals ik al zei: het is het begin, niet het einde van die onderhandelingen. Ik wil die onderhandelingen samen met jou doen, oké?”

Babar knikt.

“Meer heb ik niet. Jij nog iets?”

Babar schudt zijn hoofd.

“Oké, dan ga ik nu even wat ambras maken bij HR. Daarna ga ik naar die expo in de RAI.”

Aziz en Babar staan op en lopen het kantoor uit. Joan zit te kletsen met Yoko, blijkbaar over Rua, de zoon van Alex en Taiko Reid waarmee Yoko begin dit jaar is getrouwd. Die trouwpartij is op alle Amsterdamse Tubes te zien geweest en ook op veel sociale Tubes vanwege de mix van Japanse en Maori trouwrituelen, want dat was nog niet eerder vertoond, in ieder geval niet in Amsterdam. Yoko ziet Aziz en staat op. Babar neemt afscheid van Aziz, groet Joan en Yoko, en wandelt dan weg naar de trappenhal naast de liften om zo naar de 17de te gaan, naar de afdeling Moordzaken.

“Wij gaan even naar HR”, zegt Aziz tegen Yoko, “Ga mee naar binnen bij Klaassen. Dat ze beseft dat ik haar officieel aanspreek en niet even kom buurten.”

Yoko knikt.

Dan tegen Joan: “Ik ga eerst even naar HR. Mijn weekagenda bespreken we wanneer ik terug ben.”

Joan knikt ook.

Een minuut of wat later komen Aziz en Yoko aan op de vleugel op de 13de waar HR zit. Veel werkplekken zijn al leeg, sommige werkplekken zijn zelfs al weg. Typisch een afdeling die wordt afgebouwd.

Aziz loopt naar het kantoor van Sterre Klaassen, klopt op de deur en gaat naar binnen. Yoko gaat ook naar binnen, ziet een man bij Klaassen zitten en blijft staan bij de deur.

Klaassen zat aan haar bureau met de man te praten. Het gesprek viel abrupt stil toen Aziz binnenkwam. Aziz wist toen al waarover het gesprek ging. Hij is voor het bureau van Klaassen gaan staan.

“Ik wil Sterre spreken, nu meteen en alleen”, zegt Aziz tegen de man. En hij maakt met zijn rechterduim over zijn rechterschouder een kort maar krachtig gebaar naar de deur: wegwezen.

De man knikt lichtelijk geschrokken, staat op en gaat het kantoor uit. Yoko doet de deur achter hem dicht en gaat zitten aan de vergadertafel in de hoek. Aziz gaat in de vrijgekomen stoel zitten.

“Ada?”, zegt Aziz.

“Ja?”, zegt een vrouwelijke computerstem.

“Volg gesprek.”

“Begrepen.”

Aziz kijkt Klaassen aan, recht in haar ogen: “Dit wordt een simpel gesprek, Sterre. Ik ga wat zeggen en jij luistert ... Mij bereiken al tijden verhalen dat mensen van HR agenten van hun werk afhouden door ze steeds lastig te valen. Dat is per direct afgelopen, andere afdelingen en diensten zijn per direct een no-go area voor je mensen. Dus ik verwacht uiterlijk vandaag 16.00 uur van jou een bericht aan alle HR-medewerkers met mij in CC dat ze er mee moeten ophouden. Doen ze dat niet, dan ga ik ze aanpakken. Dan ontsla ik ze niet alleen op staande voet, ik sleep ze ook voor de rechter en eis een schadevergoeding. En dat geldt ook voor jou. Ben ik duidelijk genoeg?”

“Zo kun je niet met mijn mensen omgaan”, zegt Klaassen verontwaardigd, “ze doen gewoon hun werk.”

“Op die flauwekul ga ik niet eens in. Ik kwam je een dienststopdracht geven, dat heb ik gedaan. Beseft wel, ik laat jullie nu nog door de voordeur naar buiten gaan. Maar vergis je niet. Ik zal niet schromen jullie door de achterdeur af te voeren. En dat gaat de buitenwacht te weten komen ook. Duidelijk?”

Klaassen is behoorlijk kwaad, maar zegt niets.

“Deze afdeling heet Human Resources. Ik zie mensen niet als een resource, als een grondstof of een hulpbron. Mensen zijn de essentie, de ziel, van een organisatie. Al het andere is bijzaak. En al dat geouwehoer van HR over diversiteit is ook al lang achterhaald, want er hebben nog nooit zoveel vrouwen en mensen met een kleurtje bij de politie gewerkt. Of homo's en lesbo's. Tot in de hoogste functies ... Het probleem voor HR is dat al die mensen niet op jouw golfengte zitten, maar op de mijne. Omdat ik ze niet waardeer om hun kleur en sekse, maar om hun karakter en wat ze kunnen. Dat spreekt die mensen aan. Zo simpel is het. Dat wijzen de onderzoeken naar medewerkertevredenheid uit, al vanaf dat ik hier aan het roer sta. Dat was trouwens onder Dennis al zo ... Het is precies wat die jaren geleden al tegen je zei: kijk naar wat Evangelina en ik doen bij Speciale Zaken en neem dat over in je eigen beleid. Dat heb je niet gedaan. Jij hebt op het verkeerde paard gewed en verloren. En dan heb ik nog niet eens gehad over al dat HR-volk dat we de afgelopen jaren hebben moeten ontslaan omdat ze zaten te kloten, bijvoorbeeld in '49 met die Graanoogst. Dus voor de allerlaatste keer: HR wordt eind juli door jouw opgeleverd. Helemaal leeg. En ik verwacht vandaag uiterlijk 16.00 uur dat bericht aan je medewerkers met mij in CC ... Dat was het ... Ada?”

“Ja?”

“Verwerk mijn verwachting.”

“Verwachting verwerkt in agenda. Signalering uiterlijk 16.00 uur vandaag.”

Aziz staat op en zegt tegen Yoko: “Kom, we gaan naar de RAI. Regel jij alvast een auto?”

Yoko knikt.

Aziz loopt het kantoor van Klaassen uit, Yoko achter hem. Aziz ziet de blikken van de HR-medewerkers en schudt meewarig zijn hoofd.

Terug op de 18de loopt Aziz eerst naar Joan: “Mijn agenda? Vertel.”

“Dit is een rustige week. Vandaag heb je niets. Voor morgenavond bij MokumTube is alles geregeld. Daar krijgen Evangelina en jij morgen de details van. Het nationaal veiligheidsoverleg met de minister van Justitie & Veiligheid woensdagmiddag in Den Haag is naar volgende week verzet wegens ziekte van de minister en van Johan Molenaar, de hoofdcommissaris van Utrecht. Datum en tijdstip moet ik nog doorkrijgen. Donderdagochtend om 10.00 uur heb je de vergadering met de districtscommissarissen. Vrijdagochtend om 09.00 uur heb je je jaarlijkse medische keuring. Om 11.00 uur heb je samen met Elias Rosenberg van Financiën en Babar Singh van Moordzaken het maandelijks budgetoverleg met de Stopera. In de Stopera. Verder heb je niets. De politievakbonden willen je als gastspreker op hun congres in juni. En ik heb een paar verzoeken van de media voor een inter-

view met je. Daar kun je ook naar kijken. Zoals ik al zei: het is een rustige week.”

Aziz trekt een vies gezicht: “Mèh ... In die media heb ik geen zin ... Behalve Mylène de Leeuw van AmsterdamTube dan, da's een leuke en vooral brutale verslaggeefster, ik mag die meid wel ... Stuur een beterschapskaart naar Johan ... En doe ook maar eentje naar die minister. Staat een beetje raar, niet, wanneer ik die geen kaart zou sturen? Ontstaat er in ieder geval geen gezeik ... Jezus Christus, zeg, waar heb ik het in Godsnaam over. Al die flauwekul waar ik rekening mee moet houden? Wat een teringbaan is dit.” En hij schudt quasi-misnoegd zijn hoofd.

Joan schiet in de lach, Yoko staat te glimlachen.

“Volgens mij is die minister helemaal niet ziek. Die z'n oom is opgepakt in Rotterdam, die rechter. Die gozer zit nu na te denken over z'n politieke toekomst ... Vrijdag? Hou die dag vooralsnog vrij. Dan ga ik na afloop van dat overleg in de Stopera een beetje rondbanjeren op het kantoor en de wijkbureau's van district Centrum ... Even kijken ... Dat van de vakbond is goed, da's toch een thuiswedstrijd. Amalia is ziek, heb ik begrepen. Stuur haar een flinke bos bloemen. Ik wil wel het begeleidend kaartje persoonlijk ondertekenen. En Evangelina zal ook wel een krabbel willen zetten ... Stuur ook een bericht naar Reza. Die is sinds gisteren president van Iran. Leuk voor hem. Feliciteer hem. En dat hij me altijd mag contacteren.”

Joan knikt weer. Dan begint ze te lachen.

“Klopt dat gerucht? Dat jij achter dat optreden zit van Amsterdance?”

Aziz grinnikt: “Ja, maar dat zit anders in elkaar dan gezegd wordt. Vorig jaar vertelde Reza me dat hij een gooi ging doen naar het presidentschap. En stomtoevallig loop ik een paar dagen later de producer van Amsterdance tegen het lijf. In de Stopera bij Ochtendwolk. En da's eigenlijk best wel een aardige kerel dus we zitten wat te ouwehoeren met z'n drieën. Blijkt dat hij een wereldtournee aan het plannen is voor Amsterdance en allerlei officiële papieren nodig heeft. Daarom zit hij bij Ochtendwolk. Afijn, ik vraag: ga je ook naar Iran? Ik weet namelijk via Reza dat Amsterdance daar rete populair is. Nee, ze gaan niet naar Iran. Zeg ik voor de grap: moet je echt doen, rond verkiezingstijd, zorg ik wel voor volle zalen, let op mijn woorden, die van de Puzzelman. En plan een onaangekondigd optreden op het eindfeestje van Reza. Maar wel mondje dicht. Ochtendwolk natuurlijk lachen. Die had meteen door dat ik zat te kloten. Maar ja, wat doet die producer? Die doet dat nog echt ook, zeg, die regelt ook echt een paar optredens in Teheran en Isfahan tussen afgelopen dinsdag en zaterdag. En afgelopen zondag is zogenaamd een vrije dag voor de band. Ochtendwolk lachte zich een deuk toen ik haar dat vertelde, die kwam niet bij. Dus ik contacteer Reza. Die moest ook verschrikkelijk lachen. En geloof me, Joan, Reza heeft alle zalen vol gekregen, dat zeg ik je, ruim op voorhand. En neem maar van mij aan dat Reza zo

heel veel stemmen van jongeren heeft gekregen ... Dankzij mij ... Maar dat hoeft verder niemand te weten. Want ja, omdat ik een grap maakte? ... Godskolere, zeg, hoe banaal wil je het hebben?"

Joan schiet in de lach, Yoko glimlacht alleen.

Aziz staat even na te denken: "Zo'n feestje met Amsterdance is natuurlijk mooi, maar het zet geen zoden aan de dijk, ik wil Reza echt helpen, hoe minimaal ook. Iran kan al agenten detacheren bij ons, maar meestal loopt het stuk op geld en bureaucratie, op flauwekul. Neem dadelijk contact op met Willemijn van As en plan een overleg hierover met Ochtendwolk. Eens kijken of we allerlei bobbelts kunnen gladstrijken. Ik bedoel: als het alleen op geld aankomt, dan ben ik in geval van Iran bereid het korps dat detacheringjaar te laten betalen. Dat is zo'n twee ton per agent. Zoveel geld is dat nu ook weer niet gezien ons totale budget. Evangelina en M'numa moeten ook bij dat overleg aanwezig zijn. En Babar en Elias niet te vergeten. Plan in vanaf op z'n vroegst komende maandag."

"Doe ik."

"Ga ik nu naar Evangelina."

Aziz loopt naar het kantoor van Evangelina, klopt op de deur, gaat naar binnen en doet de deur achter zich dicht. Yoko gaat buiten in een fauteuil zitten.

Evangelina's bureau staat tegen de muur. Je kunt dus alleen maar naast haar gaan zitten, nooit tegenover haar. Die inrichting is niet zonder reden. En ook niet zonder succes. Evangelina heeft in haar kantoor al heel wat mensen 'omgeluld' zoals Aziz dat noemt, vooral mensen van buiten. Gewoon. Door die inrichting. Je zit naast haar, niet tegenover haar. Je zit daar samen, begrijp je? Met die werkelijk oogverblindend mooie vrouw, een zoals altijd elegant geklede dame. En ze is van het begin tot het eind hoffelijk tegen je. Echt hoffelijk, niet dat neppe gedoe. Met die prachtige glimlach. Aziz heeft niet de minsten 'omgeluld' zien worden en echt niet alleen mannen. Ochtendwolk kan er over meepraten. Ochtendwolk heeft ondertussen door hoe het werkt, die inrichting. Nu moet ze vaak lachen wanneer ze in Evangelina's kantoor zit en Evangelina 'bezig' is met haar. Bij Aziz heeft die inrichting nooit gewerkt, die had Evangelina meteen door. De allereerste keer dat hij bij Evangelina langs kwam voor een overleg en die inrichting zag, schoot hij in de lach en zei: "Gaan we een sfeertje bouwen, wijsneus?" Daar moest Evangelina ook erg om lachen.

Het grappige is echter dat Aziz een soortgelijke inrichting heeft in zijn kantoor, maar om een volstrekt tegenovergestelde reden. Zijn L-vormige bureau staat met het korte deel van de L tegen het raam. Voor het lange deel staan twee stoelen. En er staat een extra stoel naast het bureau. Om die extra stoel gaat het, op die stoel zit je naast hem. Maar bij Aziz zit je naast elkaar omdat je dan naar hetzelfde kijkt, om het zo te zeggen. Soms letterlijk, wan-

neer je bijvoorbeeld samen naar het wandscherm kijkt. Soms figuurlijk, wanneer je bijvoorbeeld over een zaak spreekt. Je zit naast elkaar op de tribune, je zit samen te kijken naar hetzelfde. Bij Aziz gaat het om datgene waar je samen naar kijkt, bij Evangelina om degenen die samen kijken.

Iedereen zegt dan wel dat Aziz geen leiding geeft, maar dat is natuurlijk niet waar. Niet helemaal. Hij geeft leiding op strategisch niveau. Hij zet de grote lijnen uit, de beoogde doelen, dat soort werk, heeft ook een belangrijke stem in het opstellen van procedures en protocollen, nog steeds. En hij banjert rond en bemoeit zich soms met lopende zaken, want ja: de Puzzelman, niet? Evangelina is in de praktijk de tactisch leidinggevende, organiseert werk binnen het kader van Aziz' strategie. Zij en haar mensen zijn de oliemannetjes, moeten de machine van Aziz, de Amsterdamse politie, zo gesmeerd mogelijk laten lopen. Heb je mensen en middelen nodig, een heel team, een persconferentie, wat dan ook? Nu meteen? Contacteer Evangelina en het wordt onmiddellijk geregeld. Dat idee.

Aziz en Evangelina? Die kunnen lezen en schrijven met elkaar. Het beste bewijs was de afdeling Speciale Zaken en later de afdeling Deep Scan, twee door hen opgerichte afdelingen die vanaf de eerste dag succesvol waren. Wat Aziz vroeger deed in zijn teams toen hij nog BC'er was, deden Aziz en Evangelina eerst voor de nieuwe afdeling Speciale Zaken waar hij de commissaris van was. En toen hij hoofdcommissaris werd, deden ze het voor de rest van het hele korps.

En de agenten? Die vinden het prachtig. Agenten zijn ook niet gek. Die zagen in '47 meteen dat die nieuwe afdeling Speciale Zaken een team van Aziz was, maar nu op het niveau van een afdeling. Zo'n beetje elke agent wilde wel op die afdeling werken, op de afdeling Maf zoals de bijnaam van Speciale Zaken luidde. En stilletjes hoopten veel agenten dat Aziz hoofdcommissaris zou worden, dan kon hij dit doen voor het hele korps, een wens die in '57 in vervulling ging. Tot opluchting van veel agenten, het feestje was dus nog niet voorbij.

Wel, dat feestje begon toen pas echt. Voor gewone agenten dan. Meer taken en verantwoordelijkheden, meer vrijheid ook, betere hulpmiddelen, hogere salarissen, geen 'baasjes' meer met hun vergaderingen, want de 'baasjes' werden er door Aziz en Evangelina heel snel uitgeknikkerd. En omdat Aziz en ook Evangelina rondbanjerer, en aldus altijd aanspreekbaar zijn. Over van alles en nog wat. Ja, je mag hen zelfs aanspreken met hun voornaam. Niet dat iedereen dat doet, vooral juniors zijn te beducht voor Aziz en Evangelina, voor hun naam en faam, om dat ook daadwerkelijk te doen. Hoe dan ook, Aziz en Evangelina zijn mateloos populair op de werkvloer. En echt niet alleen omdat onder hun regime de werkvloer in de watten wordt gelegd. Nee, veel agenten hebben het gevoel, het terechte gevoel, dat er met Aziz en

Evangelina mensen aan het roer staan die aantoonbaar succesvol zijn in misdaadbestrijding. Niks leuker dan in het winnende team te spelen, toch? En dat is de Amsterdamse politie. Aziz als BC'er was al een tegenstander waar criminelen het tegen aflegden, als commissaris en vooral als hoofdcommissaris is hij dat zeker. Want vergeet niet: Evangelina is er nu ook bij. Natuurlijk, Amsterdam is echt niet vrij van criminaliteit. Er is nog steeds moord en doodslag, drugshandel, corruptie, dat soort werk. Maar de cijfers laten duidelijk een neergaande trend zien, is Amsterdam misschien wel de veiligste stad van Nederland aan het worden, vooral op straat. Dat is wel eens anders geweest. En zo lijkt de voorspelling van zijn oom Atse uit te komen: Aziz is het begin van het einde van de misdaad, in ieder geval in Amsterdam.

Zoiets zingt natuurlijk rond in het politiewereldje, ook in het buitenland. Wat zijn die kapsoneslijers uit Amsterdam nou weer aan het doen? Vooral hoge politiefunctionarissen begrepen er werkelijk niets van. Wanneer die op bezoek waren, liepen ze welhaast in shock door het gebouw. Die Amsterdamse agenten deden alleen maar waar ze zelf zin in hadden, leken ook vrij weinig te doen, hadden zichtbaar maling aan de strepen van wie dan ook, en hadden een hoofdcommissaris die dat ook allemaal best vond, zich er ook niet mee wenste te bemoeien. Dat moet toch een grote bende worden? Maar dat was het niet, dat was het overduidelijk niet. En die Amsterdammers waren er nog succesvol mee ook? Onbegrijpelijk, werkelijk onbegrijpelijk.

En de gewone Amsterdammer en Amsterdamse? Die amuseren zich kostelijk. Want juist in hun stad loopt die beroemde Puzzelman rond. Als hoofdcommissaris notabene. Nou, dan kun je als crimineel eigenlijk meteen wel inpakken. En die Puzzelman is best wel een aardige gozer, een mooie gozer ook volgens menig Amsterdamse, en ook erg grappig, vooral tijdens zijn persconferenties. En zijn vrouw is een werkelijk adembenemend mooie vrouw, een hele slimme vrouw ook, iemand die echt wel verstand heeft van organiseren. En de Puzzelman heeft met haar twee kinderen, een jongen en een meisje, een tweeling. Twee donderstralen, twee Amsterdamse donderstralen. En zijn woontoren met die hangende tuinen is ongeëvenaard. Kapsoneslijers als ze zijn, denken veel Amsterdammers dat dit alles natuurlijk alleen maar kan in Amsterdam. Dit in 010 of 030? Echt niet. Amsterdammers genieten dan ook met volle teugen, zijn apetrots op hun stad en op hun Puzzelman.

Nee, dat laatste is niet helemaal waar. Er zijn nog genoeg mensen in Amsterdam die de Puzzelman en zijn vrouw haten, bitter haten. Veelal om louter politieke redenen. En uit machteloze woede. Omdat hij die uiterst succesvolle smeris is, dat varken dat de afgelopen jaren heel wat van hun vriendjes heeft opgepakt. Omdat zij, een zwarte vrouw notabene, haar ziel en lijf ver-

kocht heeft aan die witte klootzak ...

Evangelina is in gesprek dus hij gaat even zitten op de stoel naast haar. Hij hoort haar praten, hoort ook een naam vallen en weet al genoeg. Even later is Evangelina klaar. Ze keert zich naar Aziz.

“Dat was M'numa. Ochtendwolk en hij gaan proberen ons vandaag nog handvatten te geven. M'numa wil een stap verder gaan: aanklagen wegens obstructie, dat ze naast hun ontslag ook een celstraf, een flinke boete en een aantekening krijgen. Dan komen ze in Amsterdam nooit meer aan werk.”

Aziz grinnikt: “Ja, Sybrand was een heer, M'numa is een straatvechter. Hij ziet er dan wel altijd gesoigneerd uit, maar toch ... Ik kom net terug van Sterre. Volgens mij beseft die griet nog steeds niet dat het HR-feestje over en uit is. Dat heb ik haar nog eens duidelijk gemaakt.”

“Dat idee van je? Om naar die streaming te kijken? Dat programma loopt al. Maar zoals ik al zei: dat gaat tijd kosten.”

Aziz schudt zijn hoofd: “Geen probleem.”

Dan begint Evangelina te glimlachen: “Ik heb zojuist een uitnodiging binnen gekregen van de Vrije Universiteit van Berlijn. Om in oktober te komen spreken op een seminar over werkprocessen in moderne organisaties. Vanwege mijn proefschrift. Dat schijnt herontdekt te worden door veel jonge onderzoekers. Dat is wel leuk om mee te maken. Niet?”

Aziz knikt grinnikend: “Ja, wetenschappers kunnen ook niet meer om je successen heen. Die hebben ook doorgekregen dat de beste regelneef ter wereld dat niet voor niets is. Wat Douglas en Dirk-Jan daarstraks al zeiden.”

“Ze vragen of ik een paper wil indienen over onze manier van werken hier. Zullen we dat paper samen schrijven? Dan gaan we samen naar Berlijn. Misschien kunnen we dan Atske en Affie meenemen? Lijkt me leuk voor onze deugnieten. Vragen we Sam en Zingende Wind om ook mee te gaan. Om op de tweeling te passen. Yoko zal dan ook mee moeten. Wat denk je?”

Aziz knikt peinzend: “Ja, dat is eigenlijk wel een goed voorstel. Sluit dat kort met Joan, wil je ... Ga ik ook even langs bij Elfriede, Elfriede Behringer. Die is sinds augustus vorig jaar de baas bij de Berlijnse politie. Eens kijken waar ze zoal tegenaan loopt. Misschien dat je ook bij dat gesprek wil zijn? Kun je misschien wel een aantal projecten opstarten bij de Berlijnse politie. Elfriede staat daar wel voor open, dat weet ik zeker. En als we het een beetje ruim plannen, kunnen we Berlijn bezichtigen. Die stad heeft best wel veel mooie plekjes om te bekijken. En veel goede restaurants.”

“Heb ik nog een leuke voor je. Ik heb een email gekregen van IBM, van hun directeur R&D nog wel. Die gesprekken met en rondleiding van die IBM-delegatie vorige week? Dat heeft nogal wat stof doen opwaaien binnen IBM, begrijp ik nu, vooral onze inrichting van de werkomgeving van agenten. Blijkbaar wil IBM een soort van joint-venture met ons aangaan. Wij krijgen

al hun hard- en software voor niks, zij mogen onze ideeën doorverkopen. Nou jij weer.”

Aziz grinnikt: “Ja ja, zal best. Ik wil eerst dat contract zien, want ik heb wel te maken met Amerikanen. Nog beter, nodig die gozer maar eens uit voor een gesprek met ons tweeën. Zeg van een dag lang. Dat hij mij eerst maar eens in hoogst eigen persoon komt vertellen wat hij zoal van plan is met onze ideeën. En hoe hij de samenwerking met ons ziet. En vooral: of hij wel in control is van dit feestje. Dat ik straks niet met een andere knakker van IBM te maken krijg, eentje met heel andere denkbeelden. Begrijp je? Dat wil ik trouwens wel zwart op wit. En ook dat het intellectueel eigendom van die werkomgeving te alle tijde bij jou en mij ligt. Anders gaat dat hele feestje niet door.”

“Mee eens. Ik stel voor om Babar en vooral Delphine ook bij dat gesprek te laten zijn.”

“Ja, da's goed ... Ga je mee naar de RAI?”

Evangelina knikt en staat op, Aziz ook, ze kijkt ook even rond: “Waar heb mijn handtas gelaten?”

Aziz lacht: “Ja, waar zouden jullie vrouwen zijn zonder jullie handtas, niet?”

Evangelina knijpt hem lacherig in zijn zij: “Gaat je niks aan ... Gauzâh.”

Aziz schiet in de lach: “Gaat ze opeens Haags praten, zeg.”

Aziz legt zijn handen op haar heupen, kust haar op haar lippen en kijkt in haar dromerig kijkende ogen: “Ik ben zo stapelgek op je, Evi, ik weet gewoon niet hoe ik het moet zeggen.”

Evangelina knikt glimlachend, gaat met haar rechterhand even door zijn lange haren, kust hem en zegt dan: “Ik weet het, mooi ventje van me.”

Evangelina ziet haar handtasje staan op de vensterbank, loopt er naartoe en pakt het. Ze haalt er een flesje parfum uit en spuit wat op haar hals.

“Ijdeltuitje”, lacht Aziz.

“Ergens problemen mee? ... Gauzâh?”, lacht ook Evangelina.

Aziz schiet weer in de lach. Even later lopen ze Evangelina's kantoor uit.

Amsterdam, maandagmorgen 5 april 2060, 10.11 uur, de RAI. De Hi-Tech expo is een jaarlijks evenement dat elke keer in een andere wereldstad wordt gehouden, dit jaar in Amsterdam. En ook dit jaar is de belangstelling van de media groot, niet alleen van nationale media maar vooral van internationale media. Veel verslaggevers staan buiten tegen een camera te praten over wat er binnen allemaal te zien zou zijn. Er komt een auto aangereden die voor de hoofdingang van de RAI stopt. Uit de auto stappen een man en twee vrouwen, de auto rijdt weer weg. Verslaggevers reageren tamelijk opgewonden, want ze herkennen onmiddellijk de man vanwege diens uniform en lange blonde haren: hoofdcommissaris Dijkstra. Ook de vrouw zonder uniform wordt onmiddellijk herkend: mevrouw Di Angeli, de werkelijk beeldschone

en ook immer elegant geklede vrouw van hoofdcommissaris Dijkstra, ook zij is werkzaam bij de Amsterdamse politie. Die herkenning is niet zo verwonderlijk, want dit tweetal is vrijwel zeker het meest bekende echtpaar van Amsterdam. En wanneer men de socialTubes mag geloven ook het meest geliefde echtpaar van Amsterdam. Het drietal gaat naar binnen. Een gastvrouw ziet hen binnenkomen en glimlacht. Ze loopt naar een hoog tafeltje, pakt drie eBadges uit een doos op het tafeltje en loopt op het drietal af.

“Goedemorgen, hoofdcommissaris Dijkstra. U ook, mevrouw Di Angeli. U bent rechercheur Saito, nietwaar?” Dat laatste vraagt de vrouw aan Yoko. Yoko knikt.

De vrouw geeft Aziz, Evangelina en Yoko ieder een eBadge van de RAI: “Uw eBadges hebben de hoogste accreditatie dus u kunt overal naar binnen, ook de Black Room. U kunt hem ook gebruiken voor uw lunch. In uw geval is die natuurlijk op kosten van de RAI. De eBadge bevat ook alle info over de aanwezige leveranciers en waar ze precies zitten. U hoeft alleen maar uw smartGlass te syncen met de eBadge, dat is alles.”

Aziz, Evangelina en Yoko syncen hun smartGlass met de eBadge. Even later zien ze in hun zicht een venster met daarin een 3D-plattegrond van de RAI waarin te zien is waar elke leverancier zit. Ze nemen afscheid van de vrouw en beginnen te wandelen.

Veel bezoekers, vooral Nederlandse bezoekers, herkennen Aziz en groeten hem met een vrolijke blik. Hij ondergaat het allemaal met een glimlach. Vandaag de dag maakt het hem niet meer uit, dat hele Puzzelman-gedoe. Dat komt door die prachtige vrouw die naast hem loopt: Evangelina.

Dat is natuurlijk een understatement, want de impact van Evangelina op Aziz was enorm. Zingende Wind bijvoorbeeld zag het onmiddellijk. Maar ook zijn ouders en oom en tante zagen het meteen. Dat Aziz tot rust was gekomen in zijn hoofd. Alsof er een enorme last van zijn schouders was gevallen. Iets dergelijks. En dat hij vader werd, zal ook een grote rol hebben gespeeld.

Aziz was hopeloos verliefd op Evangelina, nog steeds. Die werkelijk oogverblindende schoonheid van haar, de elegantie in haar bewegingen, die dromerige blik in haar ogen, dat heerlijke lijf van haar, hij kon uren kijken naar haar. Maar ook haar humor, die verbale tik-tak spelletjes met haar, haar gedrag als moeder, dat rete slimme koppie van haar, en bovenal haar organisatietalent, hij kon er gewoon niet genoeg van krijgen. Stapelgek was hij op haar. Evangelina dompelde hem onder in een warm bad van onvoorwaardelijke liefde, wilde hem in z'n geheel, ook zijn puzzelbrein. Voor het eerst in z'n leven had Aziz het gevoel dat een vrouw hem accepteerde om wie

hij echt was, niet om het beeld dat zo iemand van hem had. Deze vrouw? Die was net zo stapelgek op hem als hij op haar. En liet dat merken ook, vooral aan hem. Dan keek ze hem aan met die dromerige glimlach en ... dan moest hij haar wel kussen, daar was geen ontsnappen aan, ook al stonden er mensen bij. De bijnaam 'Romeo en Julia van het korps' hadden ze niet voor niets. Om die bijnaam moesten Aziz en Evangelina eigenlijk wel een beetje lachen.

En de werkvloer? Die loopt weg met Evangelina, eigenlijk al vanaf het begin. Agenten hebben hun ogen ook niet in hun zak, die zien wat zijn moeder Anne eens tegen Kathleen Williams had gezegd: dat de vonken er vanaf slaan tussen Evangelina en Aziz. Letterlijk. Van Joan had Aziz begrepen dat veel agenten het prachtig vinden om te zien hoe Evangelina met hem omgaat, met hun Puzzelman. Zoals op de bedrijfsfeestjes. Die blik in de ogen van Evangelina en hun Puzzelman wanneer ze samen de Bossanova dansen? Of gewoon, tijdens een overleg of in de kantine tijdens de lunch, hoe Evangelina en hun Puzzelman naar elkaar kijken? Alsof Evangelina hun Puzzelman eindelijk gelukkig heeft gemaakt. En de liefde voor hun Puzzelman die Evangelina uitstraalt, zo zei Joan tegen Aziz, lijkt iedereen bij het korps aan te steken. Alsof iedereen die liefde voelt. En er spontaan betere zin door krijgt. Ja, dat agenten gewoon beginnen te glimlachen wanneer ze Aziz en Evangelina samen zien. Kijk daar, onze Puzzelman en zijn vrouw. Is dat een mooi stelletje of is dat een mooi stelletje? Dat idee een beetje.

Hetzelfde geldt ook voor veel gewone Amsterdammers. Want echt, hun Puzzelman en zijn onwijs mooie vrouw samen aan de wandel op straat? Gearmd? Met of zonder hun twee kinderen? Dat vinden veel Amsterdammers een heel mooi plaatje. En niet onbelangrijk: Evangelina is bepaald geen golddigger, is zelfs aanmerkelijk rijker dan Aziz. Geld speelt duidelijk geen rol bij Evangelina. En veel Amsterdammers zagen ook de blik waarmee Evangelina naar hun Puzzelman keek. Die wisten toen echt wel genoeg, ook die hebben hun ogen echt niet in hun zak zitten, en sloten Evangelina in hun hart. Het enige minpuntje aan Evangelina is dat ze hartstochtelijk ADO-fan is, maar Amsterdammers vergeven haar dat graag. Je kunt ook niet alles hebben, wel?

Na een kwartier of zo zegt Aziz: “Het is niet veel bijzonders dit jaar.”

Evangelina knikt: “Die indruk krijg ik ook. Misschien dat ze wat hebben in die Black Room?”

Aziz keert zich naar Yoko: “Rua zit ook in die Black Room, niet?”

“Ja. Bij Sapiient Devices en Solving Machines.”

Aziz grinnikt: “Ja, Lev amuseert zich wel in Amsterdam. Laten we naar die Black Room gaan.”

Ze lopen via een trap naar de 2de verdieping waar de Black Room is. De Black Room is een zaal die alleen toegankelijk is voor mensen in hoge functies, mensen die voldoende hoge accreditatie hebben. Bij de Black Room staan drie beveiligers en vijf bewaker bots. Iedereen die naar binnen wil, wordt nauwkeurig gecontroleerd en gefouilleerd. En ze worden gescand op verborgen camera's. Ook mensen die de ruimte uitlopen, worden gefouilleerd.

De beveiligers herkennen Aziz en Evangelina. Ze zien ook het wapen op Yoko's heup en fronsen hun wenkbrauwen, zijn even van slag. Aziz heeft het gezien.

“Deze dame neemt haar wapen toch echt mee naar binnen, mannen, en ik ook”, zegt Aziz op vriendelijke toon, “Laat daarover geen enkel misverstand bestaan.” En hij opent zijn jasje en laat zijn holster zien.

De beveiligers knikken en laten een bewaker bot de deur open doen. Aziz, Evangelina en Yoko gaan naar binnen. Hun smartGlass flinkt even. In hun zicht zien ze een melding: de opnamefunctie is uitgevallen.

De stand van Rua's bedrijf, het Nederlands-Australische Reid Skeletons, is vlak bij de deur. Aziz ziet Rua en een medewerker staan en loopt op hen af, Evangelina en Yoko lopen mee. Rua ziet Aziz en begint te glimlachen. Rua geeft Aziz een hand, daarna Evangelina en geeft Yoko een kus.

“Wat heb jij voor mooie spullen?”, vraagt Aziz aan Rua.

Rua wijst naar een tafel met materialen en de manshoge pop daarnaast die gekleed is in een astronautenpak. De pop is verticaal doormidden gesneden zodat onderdelen aan de binnenkant van het pak goed te zien zijn.

“Je kent Spider Fabric? Dat bedrijf dat die synthetische spinnendraden kan maken? Supersterk, superlicht? Dit pak bestaat voor een groot deel uit een revolutionair nieuw exo-skelet van mijn bedrijf dat gemaakt is van die spinnendraden. Dat skelet weegt nu vrijwel niets meer en daardoor dat pak ook niet meer. Dat pak beschermt een astronaut niet alleen, door dat exo-skelet kan een astronaut ook meer tillen en hoger of verder springen. Dat is vooral handig op Mars en de Maan nu ze daar begonnen zijn grote bases aan te leggen. En in al die ruimtestations natuurlijk.”

Aziz laat zijn vingers over de verschillende materialen gaan, bekijkt ook het exo-skelet van de pop. En bekijkt even een promo-clip van het pak. Dan doet hij voor een seconde of dertig zijn hocus pocus. Rua, Yoko en Evangelina zien het glimlachend aan, de medewerker van Rua staat lichtelijk verbaasd te kijken naar Aziz' bewegende handen.

“Ik heb een vraag. Zo'n pak? Kun je zoiets maken voor agenten die een inval doen? Wat jij al zei: dat ze bijvoorbeeld hoger of verder kunnen springen? Of makkelijker omhoog kunnen klimmen? Met meer uitrusting op hun rug? Begrijp je?”

Rua staat peinzend te knikken: “In principe kan ik wel zo'n pak maken ...